

POŠKOZOVÁNÍ DĚTÍ A MLÁDEŽE

Psychiatrie Ničí Mysl Mladých Lidí

Zpráva a doporučení týkající
se škodlivých psychiatrických posudků,
hodnocení a programů ve školách

Vydáno
Citizens Commission on Human Rights
Založeno v roce 1969

DŮLEŽITÉ UPOZORNĚNÍ pro čtenáře

Psychiatrická profese o sobě tvrdí, že je údajně jedinou autoritou v oblasti duševního zdraví a „chorob“ myslí. Fakta však ukazují na něco jiného:

1. PSYCHIATRICKÉ „PORUCHY“ NEJSOU NEMOCI.

V medicíně existují přísná kritéria pro to, aby se stav dal nazvat nemocí: musí být určena předvídatelná skupina symptomů, příčina těchto symptomů nebo nějaké porozumění jejich fyziologii [funkci]. Nachlazení a horečka jsou symptomy. Malárie a tyfus jsou nemoci. Existence nemocí se prokazuje objektivním důkazem a tělesnými testy. Z lékařského hlediska však nebyla prokázána existence žádné duševní „nemoci“.

2. PSYCHIATŘI SE ZAOBÍRAJÍ VÝHRADNĚ DUŠEVNÍMI „PORUCHAMI“, NIKOLI PROKÁZANÝMI NEMOCEMI.

Zatímco medicína léčí nemoci, psychiatrie se může zabývat jen „poruchami“. Při absenci známé příčiny nebo fyziologie je skupina symptomů pozorovaná u mnoha různých pacientů *poruchou* nebo *syndromem*. V psychiatrii není žádná z jejích diagnóz platně určenou nemocí nebo „chorobou“, všechny z nich jsou pouhými syndromy [či poruchami]. Jak uvádí dr. Thomas Szasz, emeritní profesor psychiatrie: „Neexistují žádné krevní nebo jiné biologické testy, které by byly schopné potvrdit nebo vyvrátit přítomnost duševní nemoci, jako je tomu u většiny tělesných onemocnění.“

3. PSYCHIATRIE NIKDY NEURČILA PŘÍČINU

JAKÉKOLI „DUŠEVNÍ PORUCHY“. Hlavní psychiatrické organizace, jako je Světová psychiatrická asociace a americký Národní institut duševního zdraví přiznávají, že psychiatři neznají příčiny ani nevědí, jak vyléčit jakoukoli duševní poruchu nebo

co konkrétně jejich „léčby“ s pacientem dělají. Mají pouze teorie a rozporuplné názory ohledně svých diagnóz a metod, které postrádají jakýkoli vědecký základ. Jak dřívější prezident Světové psychiatrické asociace prohlásil: „Doba, kdy si psychiatři mysleli, že duševně nemocného mohou vyléčit, minula. V budoucnu se duševně nemocní musí se svou nemocí naučit žít.“

4. TEORIE, ŽE DUŠEVNÍ PORUCHY SE ODVOZUJÍ OD „CHEMICKÉ NEROVNOVÁHY“ V MOZKU, JE NEPROKÁZANÁ HYPOTÉZA, NIKOLI FAKT.

Jedna z převládajících psychiatrických teorií (která je klíčová pro prodej psychotropních léků) zní, že duševní poruchy jsou následkem chemické nerovnováhy v mozku. Jako u ostatních psychiatrických teorií neexistuje žádný biologický ani jiný důkaz, který by to prokázal. Zástupce velké skupiny lékařských a biochemických odborníků PhDr. Elliot Valenstein, autor knihy *Vinen je mozek* (*Blaming the Brain*) říká: „Nemáme k dispozici žádné testy, které by stanovily chemický stav mozku živého člověka.“

5. MOZEK NENÍ SKUTEČNOU PŘÍČINOU ŽIVOTNÍCH PROBLÉMŮ.

Lidé v životě skutečně zažívají problémy a rozrušení, které mohou vyústit v duševní problémy, někdy velmi závažné. Ovšem tvrdit, že jsou způsobeny nevyléčitelnou „mozkovou nemocí“, kterou lze zmírnit pouze pomocí nebezpečných pilulek, je nečestné, škodlivé a často smrtící. Takové léky jsou mnohdy silnější než narkotika a jsou schopny člověka přimět k násilnostem nebo sebevraždě. Zakrývají skutečné životní problémy a oslabují člověka, čímž mu odpírají šanci na skutečné uzdravení a naději do budoucna.

POŠKOZOVÁNÍ DĚTÍ A MLÁDEŽE

*Psychiatrie Ničí
Mysl Mladých Lidí*

OBSAH

Úvod: Ideologické zneužívání školáků	2
Kapitola jedna: Tyranie ve školách	5
Kapitola dvě: Strategické ovládání dětské mysli	17
Kapitola tři: Vytváření dětského násilí	29
Kapitola čtyři: Diagnostické lži, zrádná „péče“	33
Kapitola pět: Zabezpečení budoucnosti	37
Doporučení	39
Mezinárodní občanská komise za lidská práva	40

ÚVOD

Ideologické zneužívání školáků

Aldous Huxley ve svém románu *Báječný nový svět* (*Brave New World*, v ČR vyšel pod názvem *Konec civilizace*) z roku 1932 vyličil „utopickou“, avšak totalitární společnost, která je také duševně nemocná a zaměřená na kontrolu. Jde o ovládanou civilizaci za použití, jak Huxley uvedl, „techniky sugesce – pomocí vytváření podmíněných reflexů u malých dětí a později za pomoci drog“.¹

V roce 1967 se na Portoriku sešla skupina prominentních psychiatrů a lékařů, aby projednali cíle použití psychotropních léků „normálními lidmi“ v roce 2000. Při něčem, co by mohlo být další kapitolou Huxleyova románu – kromě toho, že nešlo o fikci –, do jejich plánu patřily uměle vyráběné „intoxikáty“ (opojné látky), které budou vytvářet stejné účinky jako alkohol, marihuana, opiáty a amfetaminy a vyvolávat „disociaci [vyznačující se lhostejností vůči společenským normám a asociálním jednáním] a euforii“. Léky pro „rozšíření schopnosti učení člověka... pravděpodobně zcela změni celý vzdělávací proces, takže spotřebovaný čas [při vzdělávání v jakémkoli předmětu] se značně zkrátí a rámec se rozšíří také o „charakterové vzdělávání““.²

Portorické setkání došlo k závěru, že „psychotropní léky skutečně mají něco společného z novými utopickými myšlenkami – obě mohou poskytnout pocit stability a jistoty, ať jsou realistické či nikoli“.³ Následná zpráva také uvedla: „Ti z nás, kteří pracují v tomto oboru, vidí rozvíjející se potenciál téměř totálního ovládnutí emocionálního stavu lidí, jejich mentálního fungování a vůle konat. Tyto lidské fenomény lze začít, za-

stavit nebo eliminovat použitím nejrozličnějších druhů chemických látek. To, čeho jsme s naší vědou schopni, nyní ovlivní celou společnost.“⁴

Uvedená skupina odborníků také předpověděla, že „rozšířenost užívání drog je možná triviální záležitostí, když to srovnáme s možným počtem chemických látek, které budou k dispozici pro ovládnutí vybraných aspektů lidského života v roce 2000“. Dnes, kdy 17 milionů školáků na celém světě užívá psychotropní léky a při téměř výhradním používání školních osnov založených

na psychologii se stal Huxleyův *Báječný nový svět* realitou.

V roce 2003 byla tato realita zesílena vydáním *Zprávy americké Komise nové svobody pro duševní zdraví*, která doporučila provedení „screeningu“ na „duševní nemoc“ u všech 52 milionů amerických dětí školního věku, kdy tvrdila – bez důkazů –, že „včasně

„Děti jsou celosvětově
vystaveny extrémně nebezpečnému
útoku. Také dnešní rodiče
a učitelé jsou klamáni ve jménu
zlepšování duševního zdraví
a lepšího vzdělávání. Výsledky
jsou katastrofální.“

– Jan Eastgateová

rozpoznání, posouzení a návaznost léčby“ by mohla „zabránit zhoršování duševních problémů“.⁵ „Léčba“, v zásadě vzato, znamená léky – obvykle ty nejnákladnější, které efektivně vytvářejí doživotní duševní pacienty –, za které lze vystavovat vládě a pojišťovnám účty.

V řadě vzdělávacích systémů již existují screeningové dotazníky založené na kontrole chování. Vtíravé otázky jako: „Jak podle tebe mají tví rodiče ochlupené intimní části?“ nebo „Byl/a jsi ty nebo někdo ve vaší rodině někdy znásilněný nebo sexuálně zneužitý?“ jsou naprosto běžné.⁶ Aby si na příslušném formuláři zajistili souhlas rodičů s prováděním screeningů, uchylují se pracovníci těchto programů k vydávání „pobídek“ (uplácení), dávají studentům např. dárkový certifikát v hodnotě 5 USD, kupóny na zapůjčení videoka-

Ú V O D K Č E S K É M U V Y D Á N Í

Tento materiál byl sestaven Občanskou komisí za lidská práva (Citizens Commission on Human Rights – CCHR) na základě průzkumů a zkušeností pocházejících z Evropy, Spojených států, Austrálie, ale i dalších částí světa. V různých zemích se vzhledem k odlišnému historickému vývoji a několika dalším faktorům může popisovaná situace lišit, v některých ohledech může být lepší, ale v některých také podstatně horší.

Díky globálnímu postupu psychiatrie můžeme v ČR očekávat snahu o přizpůsobení se Evropě a USA, což je v případě zlepšení situace v oblasti lidských práv a práv pacientů vítanou změnou,

v případě implementace prokazatelně škodlivých psychiatrických a psychologických postupů a zvyšování negativního psychiatricko-psychologického vlivu naprosto nepřijatelným trendem, který by politici, úřady, nevládní organizace a angažovaní občané neměli dovolit. Stejně tak by neměli dovolit stávající zneužívání, ke kterému v České republice dochází. Předkládaný materiál je inspirací pro jeho odhalení a pro zavedení opatření, která povedou k zajištění lidských práv tak, jak je definují mezinárodní dokumenty, jejichž je ČR signatářem. Zejména Všeobecná deklarace lidských práv a Mezinárodní úmluva o občanských a politických právech.

Občanská komise za lidská práva ČR

zet nebo „stravenky“.⁷ Většina rodičů si přitom není vědoma, že jejich dítě podstupuje ohodnocení. Školám se radí, aby si najímaly licencované „odborníky“, kteří mají „pojištění odpovědnosti“.

V reakci na globální psychiatrický screening uvedla Vera Sharavová z Aliance pro ochranu před výzkumem na lidech (Alliance for Human Research Protection – AHRP): „Tato pochybná iniciativa je radikální invazí do soukromí, která nenechává žádné místo pro individuální výběr – nebo volnost rodičům, aby mohli říci ne psychotropním lékům u svých dětí. Tyto povinné, vládou schválené screeningové programy odporují svobodám zaručeným v demokratické společnosti.“⁸

Děti jsou celosvětově vystaveny extrémně nebezpečnému útoku. Také dnešní rodiče a učitelé jsou klamáni ve jménu zlepšování duševního zdraví a lepšího vzdělávání. Výsledky jsou katastrofální:

■ Jen v USA je 1,5 milionu dětí a dospívajících, kteří užívají antidepresiva, vystaveno riziku vedlejších účinků vyvolávajících násilí a sebevražedné sklony.⁹

■ V důsledku vzdělávacích osnov založených na psychologii došlo k úpadku vzdělávacích standardů.

■ V letech 1965 až 2001 vzrostla ve Spojených státech míra zločinnosti u mladistvých do 18 let o více než 147 %, porušení zákona v souvislosti s drogami o více než 2 900 %.¹⁰

■ Míra výskytu násilného zločinu v Evropské unii, Austrálii a Kanadě se začala vyrovnávat úrovni Spojených států a dokonce ji překročila.¹¹

Pevně věříme, že naše společnost přežije nebo selže díky odkazu v podobě našich dětí. Tato publikace byla napsána s cílem informovat ty rodiče, kteří upřímně a usilovně pracují v naději, že svým dětem zajistí lepší vzdělání a větší naději na úspěch v životě. Je určena také obětavým učitelům, kteří pracují, protože milují děti a chtějí pro ně jen to dobré. Ve skutečnosti je určena každému, kdo instinktivně chápe, že děti nejenže potřebují lásku a ochranu a že jsou nám vždy

drahé, ale také že představují nový život a, což je nejdůležitější, naši budoucnost.

Nejedná se o lehké a pohodlné čtení, avšak vydržte až do konce, neboť nakonec ta nejdůležitější skutečnost, které budete muset čelit, je, že děti potřebují naši pomoc a ochranu. Bez toho je budoucnost dětí a všech lidí vážně ohrožena. V této věci také žádáme o vaši pomoc.

S úctou

Jan Eastgateová, prezidentka
Citizens Commission on
Human Rights International

DŮLEŽITÁ FAKTA

1

V Německu se od počátku 20. století psychiatři ve vzdělávání a výchově zaměřili na „zničení svobodné vůle...“.

2

V důsledku psychiatrických a psychologických intervencí do škol jsou dnes školy v mnoha zemích decimovány škodlivými behavioristickými programy, jako například „ujasnění hodnot“, „výchova založená na výsledcích“, „učení osvojováním“, hodiny „sebeúcty“ a psychotropní léky.

3

Podle pedagogů byly „akademické, na znalostech založené osnovy“ hozeny přes palubu ve prospěch psychologie, která „staví systém emocí a mínění nad“ studijní výsledky.

4

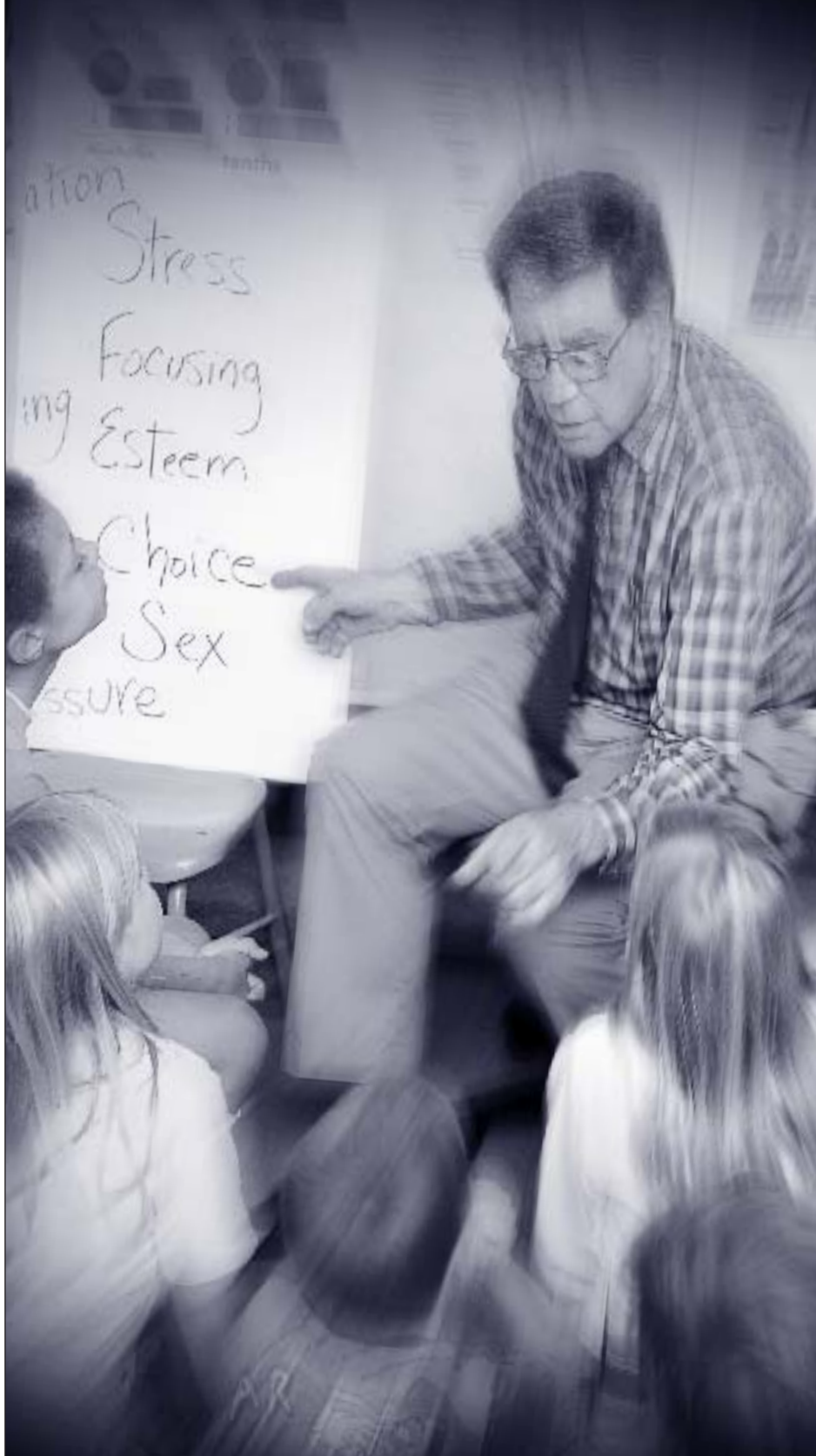
Frank Furedi, profesor sociologie na Kentské univerzitě ve Velké Británii, prohlásil: „Režim terapeutického vzdělávání se zakládá na formě modifikace chování, která se nezaměřuje jen na chování, ale také se pokouší pozměnit některé druhy pocitů a emocí.“

5

Současný psychiatrický tlak na povinný „screening na duševní nemoc“ všech školních dětí má nacistické kořeny, které všechny vlády, pedagogové a rodiče k vlastní škodě ignorují.

6

Tyto psychologické programy utiskují práva rodičů a jejich roli a do společnosti vnesly rostoucí zločinnost, zneužívání drog a rostoucí počet sebevražd.

Od školáků se očekává, že přijmou neprokázané a kontroverzní teorie o lidském chování, budou ve třídě vyplňovat dotazníky obsahující provokativní a osobní otázky, budou podstupovat psychiatrické posouzení a v důsledku toho v mnoha případech snášet vnucované podávání léků – žádná z těchto věcí neznamena pro budoucnost naší mládeže nic dobrého.

KAPITOLA JEDNA

Tyranie ve školách

Thomas Jefferson, jeden z „otců zakladatelů“ USA, řekl: „Přisahal jsem na oltář Boha věčné nepřátelství vůči každé formě tyranie nad myslí člověka.“

Neexistuje lepší příklad tyranie nad myslí člověka než to, co se dává dětem ve jménu vzdělávání a „pomoci“ skrze behavioristické programy, jako je „ujasnění hodnot“, „vzdělávání založené na výsledcích“, „učení osvojováním“, psychologické a psychiatrické dotazníky a „screening“, hodiny „sebeúcty“ a psychotropní léky.

Lživě vydávané za nutnost k zastavení klesající spirály školních neúspěchů, zneužívání drog, sebevražedného chování a nízké „sebeúcty“, tyto programy jsou více než 40 let ničivým fiaskem, které ve skutečnosti vyhrcoují přesně ty problémy, kterým podle psychiatrů měly zabránit nebo je vyřešit.

Školy poskytují to, co Beverly Eakmanová, pedagožka a autorka knihy *Klonování americké mysli* (*Cloning of the American Mind*), označuje za „psychologicky kontrolované prostředí“, kde je možné používat „vědecké“ vnucování pro dosažení určitého přesvědčení.¹³ Používají se pojmy jako „modifikace chování“, „plánování postojů“ a „výsledky“, které v podstatě znamenají „změnu přesvědčení“, „dosažení konkrétního (psychologického nebo psychiatrického) hlediska“ a zajištění

toho, že dítě ze školy odchází se „správným“ pohledem na svět.

V roce 1966 se začaly školy používat jako ideologická platforma pro uvolnění sebedisciplíny a morálky. Útok na společenské hodnoty přišel s učebnicí s názvem *Ujasnění hodnot: Příručka praktických strategií pro učitele a studenty* (*Values Clarification: A Handbook of Practical Strategies for Teachers and Students*).¹⁴ Tato kniha vytýčila 79 strategií a obsahovala postup rozdělený do sedmi kroků, který požadoval,

aby dítě nejdříve „rozmrazilo“ předchozí hodnoty vštípené rodinou, domácností a církví. Student byl instruován, aby tyto hodnoty odložil. Během druhé fáze student zvážil a vybral si novou sérii hodnot, které pro něj byly podle jeho pocitů důležité. Fáze tři postupu dítě učila, aby nově zvolené hodnoty

„zmrazilo“, žádalo se po něm, aby je učinilo součástí svého životního stylu a řídilo se jimi.

Mezi vzorové otázky a cvičení patřilo:

■ Kolik z vás si myslí, že existuje doba, kdy je podvádění oprávněné?

■ Kolik z vás by schválilo manželské smlouvy, při nichž by se manželství každých pár let muselo obnovit?

■ Řekni mi, co si myslíš o tématu masturbace.

■ Komu sděluješ své pochybnosti ohledně náboženství?

■ Lhal bych, kdyby...¹⁵

„Tyto na psychologii založené programy poškozují děti... Je to kontrola mysli od kolébky až do hrobu.“¹²

— Tom DeWeese,
Nadace pro americkou politiku

Eakmanová píše, že „jasným a stanoveným plánem“ psychiatrů a psychologů pro „terapeutické vzdělávání“ je „hodit přes palubu systematické, akademické a na znalostech založené školní osnovy ve prospěch psychologizované stravy, která staví

systém emocí a mínění nad každou... racionální nebo komunikativní funkcí“. Informace, které se mladí naučili, „byly ve skutečnosti škodlivé“. ¹⁶ Role rodičů byla bez jejich vědomí podkopána.

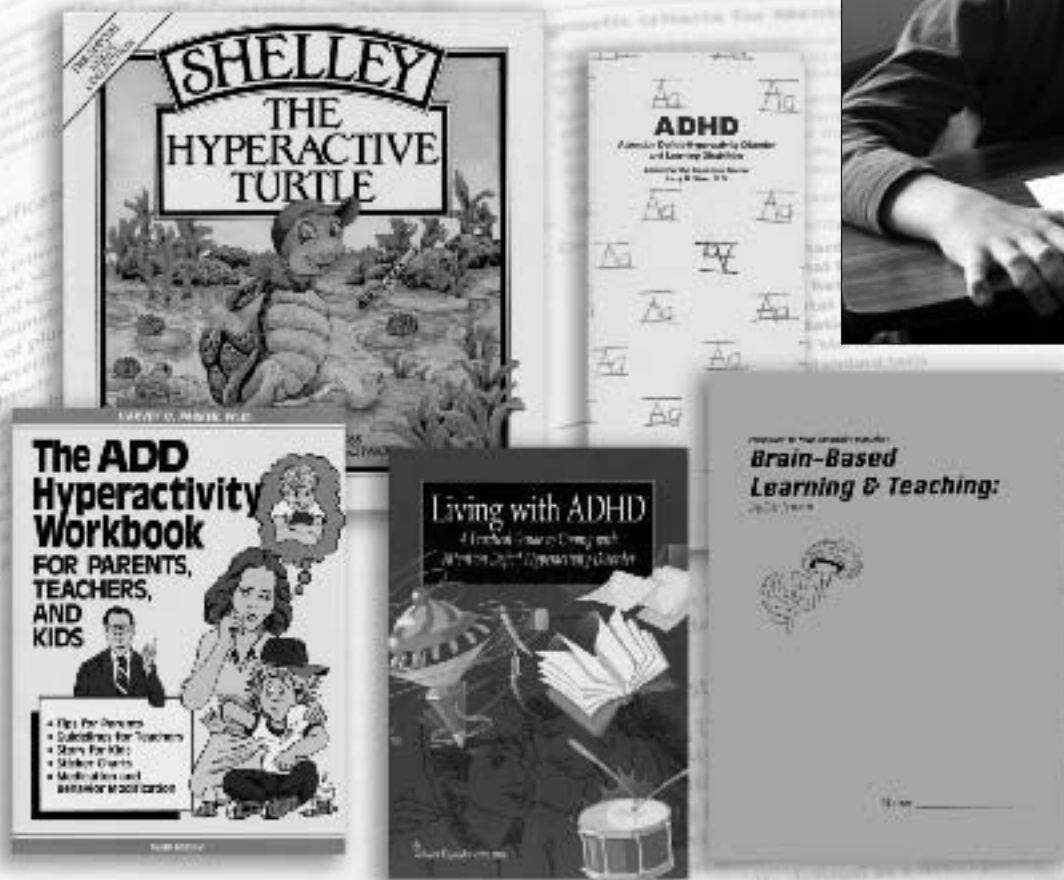
Frank Furedi, profesor sociologie na Kentské univerzitě ve Velké Británii, vysvětluje: „Režim terapeutického vzdělávání se zakládá na formě modifikace chování, která se nezaměřuje jen na chování, ale také se pokouší pozměnit některé druhy pocitů a emocí. Školit dítě v tom, jak se má cítit, je mnohem větším zásahem a donucováním, než vzdělávat žáky o tom, jak se chovat.“ ¹⁷

„Režim terapeutického vzdělávání se zakládá na formě modifikace chování, která se nezaměřuje jen na chování, ale také se pokouší pozměnit některé druhy pocitů a emocí. Školit dítě v tom, jak se má cítit, je mnohem větším zásahem a donucováním, než vzdělávat žáky o tom, jak se chovat.“

– Frank Furedi, profesor sociologie na Kentské univerzitě, Velká Británie

Bývalá učitelka Ellen Makkaiová objasňuje, že důraz na psychologický screening ve školách vede k tomu, že se s dětmi zachází jako s „morčaty“. „Co se stalo se čtením, psaním a aritmetikou? Dnešní studenti se vyslychají jako na skřipci, jako delik-

venti ohledně nestudijních předmětů, jako je sex, drogy a alkohol. Vtíravé školní průzkumy se studentů ptají, jestli pijí, kouří, šňupají [drogy] nebo kradou. Mají jejich rodiče vyhraněné politické názory, jsou hrubí, rozvedení nebo mrtví? Věř v Boha, peklo a ráj? Byli někdy zbiti, v jiném stavu, zatčení

ŠPATNÁ VĚDA, LŽIVÉ TEORIE NIČÍ MLADÉ LIDI:

Jen v amerických školách se dnes dohromady ročně utratí 1 miliarda dolarů za psychology, kteří na plný úvazek diagnostikují děti a dávají jim označení „porucha učení“, a více než 15 miliard dolarů se ročně utratí na jejich „léčení“. Na podporu tohoto průmyslu se chrlí knihy obhajující neprokázaná torzení psychiatrie o dětských duševních „nemocech“ a propagující nebezpečné léky jako „řešení“.

nebo znásilnění? Čistí si [zuby] nití, jezdí na kole nebo chodí běhat? Jsou tlustí, hubení nebo mají sebevražedné sklony? Provozují sex, mají koníčky nebo vlastní zbraň? Nikdo se jich nikdy neptá, jestli je tyto otázky uvádějí do rozpaků či nikoli. Stejně tak jim nikdo nečte jejich ústavní práva."¹⁸

V únoru 2004 napsal Hans Zeiger, dopisovatel novin *Seattle Times* a prezident Koalice pro ochranu skautské cti (Scout Honor Coalition) v Michiganu, že „během minulého století došlo ke změně vzdělávání z klasického přístupu plus základy (čtení, psaní, aritmetika, úcta a zodpovědnost) na dovednosti, na psychologicko-sociální inženýrství. Dnešní vzdělávací ‚experti‘ oslavují své revoluční doktríny multikulturalismu a ujasnění hodnot. Smutné je, že tito experti jsou příliš zaměstnání experimentálním vzděláváním, školením v diverzitě, výukou evoluce a sexuální výchovou na to, aby si všimli, že 68 % studentů není připraveno na další vzdělávání.“¹⁹

„Během minulého století došlo ke změně vzdělávání z klasického přístupu plus základy (čtení, psaní, aritmetika, úcta a zodpovědnost) na dovednosti, na psychologicko-sociální inženýrství.“

— Hans Zeiger, dopisovatel novin *Seattle Times* a prezident Koalice pro ochranu skautské cti, Michigan

Delikvence, zneužívání drog, sebevraždy a násilí celosvětově mezi mládeží stoupalo a stoupá. Zpráva Josephsonova institutu pro etiku (Josephson Institute of Ethics), neziskové organizace z Los Angeles zaměřené na etický výzkum, z roku 2002 odhaluje, že „podvádění, krádeže a lhaní středoškolských studentů pokračuje

je v alarmujícím desetiletém prudkém nárůstu“; 74 % studentů se za předchozí rok přiznává k podvodům při zkouškách a 63 % připouští lhaní učitelů za stejnou dobu nejméně dvakrát.²⁰

Podle Williama Kilpatricka, autora knihy *Proč Honzík nemůže rozeznat správné od špatného* (*Why Johnny Can't Tell Right From Wrong*), se důraz klade na „pocity, osobní růst a zcela bezúspěšný přístup“. Avšak „...nepředkládají se žádné modely dobrého chování, neuvádí se žádný důvod, proč by chlapec či dívka měli na prvním místě chtít být dobří... Odchází se s dojmem, že dokonce i základní hodnoty jsou sporné.“ Varoval: „...Začíná být jasné, proč jsou

Psychiatrické plány udělaly ze škol kliniky, v nichž učitelé vybavení seznamy pro kontrolu chování označují studenty jako příliš aktivní, stydlivé atd. Normální děti jsou pak nuceny k účasti na škodlivých programech duševního léčení.

SEBEVRAŽDY
působí velké ztráty
u mladých lidí,
úroveň počtu
sebevražd
nezletilých mezi-
národně stoupá.
Malé město na
Floridě bylo konster-
nováno pohřbem
dvou nezletilých
sebevraždů (vpravo).
Míra počtu
sebevražd
u amerických
nezletilých (od 15
do 19 let) byla
v roce 1958
3 na každých
100 000. Do roku
1990 vzrostla na
11,1 (267% nárůst)
a v roce 2000 došlo
k téměř 800%
nárůstu.

„Nepředkládají se žádné modely
dobrého chování, neuvádí se
žádný důvod, proč by chlapec či
dívka měli na prvním místě chtít
být dobří... Odcházejí s dojmem,
že dokonce i základní hodnoty
jsou sporné.“

– William Kilpatrick, autor knihy *Proč Honzík
nemůže rozeznat správné od špatného*

jejich [studijní] výsledky
chabé a proč je morálka
na strmém úpadku.“²¹

Psychiatrické a psychologické zlatokopectví

Ellen Makkaiová
vysvětlovala finanční
motivy v pozadí škol-
ních programů duševního zdraví: „Vládní a sou-
kromé granty svádějí [školní] okrsky, aby používaly
tyto výsledky studentů, které se následně používají
k přesvědčování mecenášů, že okrsky potřebují
pomoc – čím větší problémy, tím větší zisk.“ Edward
Freeland, mimořádný profesor výzkumného centra
na Princetonské univerzitě, říká: „Když okrsek
prokáže, že je v dostatečně špatném stavu,“ finanční
kohouty se otevrou.“²²

Jeden konzultant
programu sebeúcty si ve
Spojených státech vydě-
lával až 10 000 USD den-
ně, ačkoli po 20 letech ne-
existuje žádný vědecký
důkaz o tom, že progra-
my sebeúcty někdy fun-
govaly.²³ „Program zvlá-
dání hněvu pro mládež“,
který se používá ve ško-
lách, stojí 2 500 USD.²⁴
Jistá organizace z Min-
nesoty, která studuje cho-
vání dětí a to, čemu děti
věří, s cílem identifikovat
jejich „problémy“, má
roční rozpočet 10 milionů
dolarů.²⁵ A v jednom
z mexických států za-
platilo ministerstvo škol-
ství okolo 700 000 USD
za sadu amerických ma-
teriálů pro psycholo-
gické ohodnocení známé
jako „Little Happy Box“
(Malá krabička štěstí),
kterou měli učitelé po-
užívat na studentech –
navzdory tomu, že pra-
covníci pro dohled nad
vzděláváním hlasovali
proti jeho zavedení.²⁶

„Screening mladist-
vých“ se zaměřuje na
vládní zdravotní pojištění, radí školnímu personálu,
aby zažádal o grant na zabezpečení financování pro
úhradu služeb v oblasti duševního zdraví poskyto-
vaných studentům.²⁷

Allen Jones, bývalý vyšetřovatel pensylvánské
kanceláře generálního inspektora, odhalil, že roz-
sáhlé národní předpisy pro screening a léčení
„duševních nemocí“ se spoléhají na „nákladné paten-
tované léky s pochybným přínosem a smrtelnými

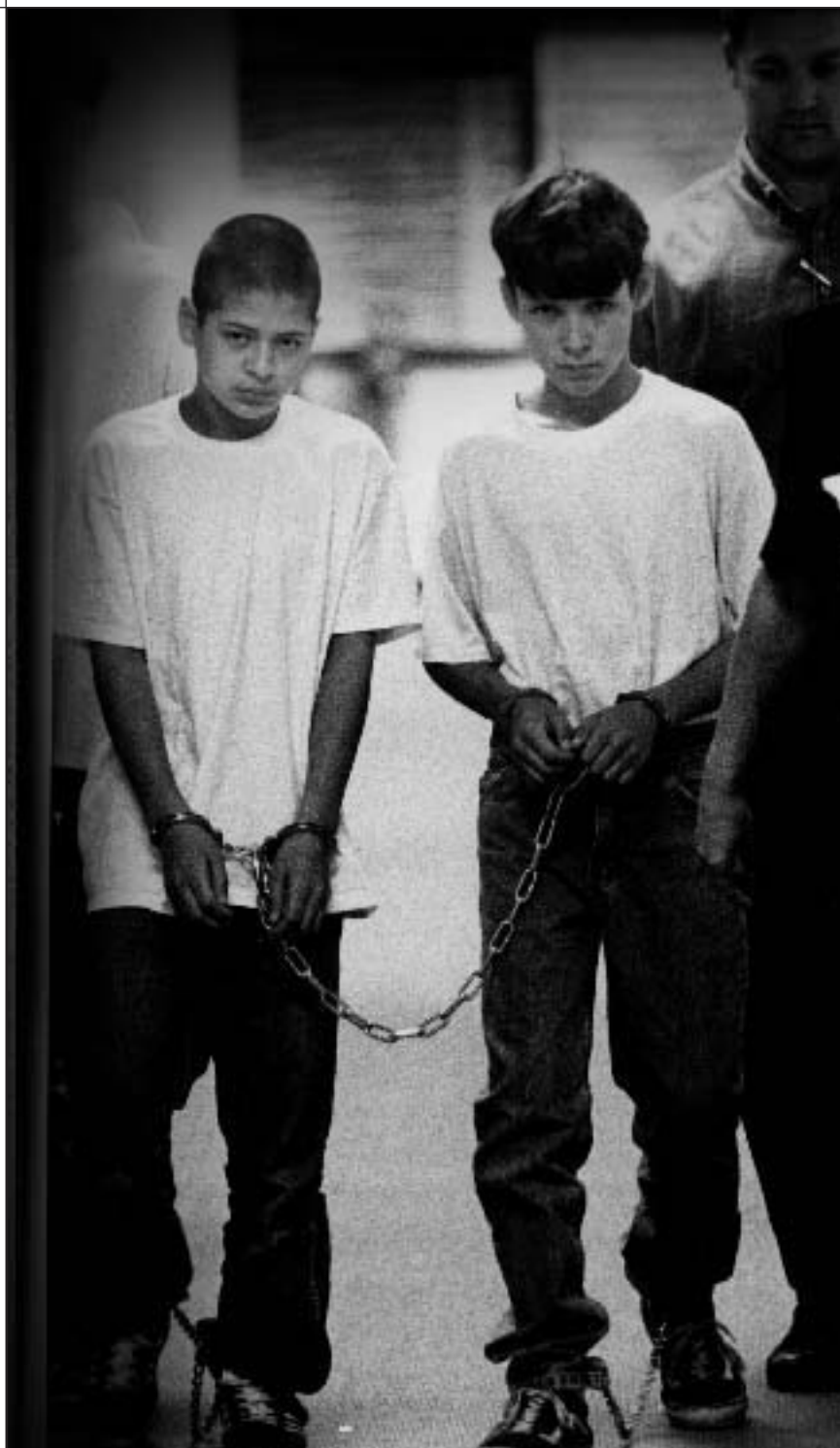
„Jakmile sociologové a odborníci na vzdělávání v 60. letech začali používat psychologické teorie ve školách, vzdělávání začalo upadat. Výsledky byly zničující. Studijní výsledky, schopnost číst a psát amerických dětí šla spirálovitě dolů... Jak se ukazuje, více a více vědců věří, že tato přehnaná sebeúcta může být ve skutečnosti jednou z příčin násilí na státních školách i jinde.“

– Diane Aldenová, výzkumná analytička

vedlejšími účinky a na nucení soukromých pojišťoven, aby více platily“.²⁸

Diane Aldenová, výzkumná analytička se vzděláním v politických vědách a ekonomice, odhalila v roce 2001 v časopise *Education Reporter*: „Předtím, než začalo mezinárodní hnutí sebeúcty, děti sebeúctu získávaly nebo ji přirozeně čerpaly od rodičů. Když se jim něco povedlo, ať už za to byly chváleny či nikoli, chápaly, že udělaly něco dobrého... Avšak jakmile začali sociologové a odborníci na vzdělávání v 60. letech používat psychologické teorie ve školách, vzdělávání začalo upadat. Výsledky byly zničující. Studijní výsledky, schopnost číst a psát amerických dětí šla spirálovitě dolů... Jak se ukazuje, více a více vědců věří, že tato přehnaná sebeúcta může být ve skutečnosti jednou z příčin násilí na státních školách i jinde.“²⁹

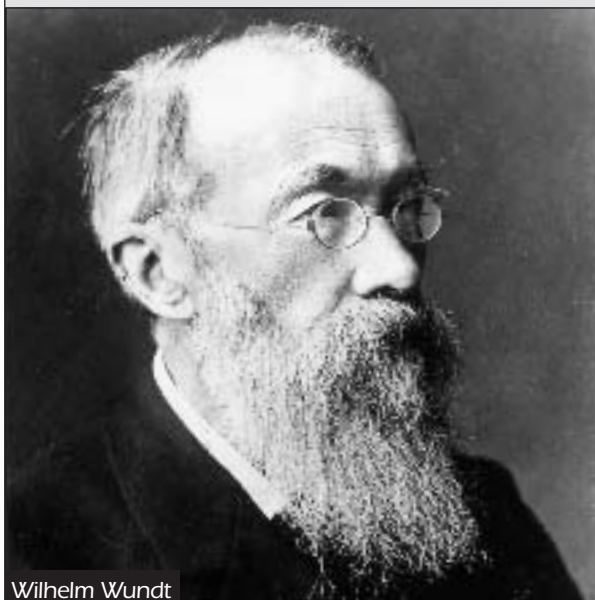
William Bonner, právník Rutherfordova institutu, americké organizace zabývající se občanskými právy, říká, že tyto programy vedly k „masivnímu útoku na rodinu a práva jednotlivých studentů prostřednictvím studijních osnov používajících psychologické programování a experimenty a také široké spektrum technik pro modifikaci chování... Tradiční zájmy a práva rodičů byla pošlapána, protože pedagogové se chytili tvrzení, že profesionálové vědí lépe než rodiče, jak vychovávat děti.“³⁰

Míra výskytu NÁSILÍ A TRESTNÝCH ČINŮ nadále stoupá a výsledkem působení psychiatrie na vzdělávání je děsivá skutečnost, že zločin páchají stále mladší lidé. Manuel Sanchez a John Duncan, oba 12letí, byli uvězněni kvůli vraždě sezónního dělníka v americkém státě Washington. Podle policie chlapci muže zastřelili, když na ně hodil kamenem, protože stříleli příliš blízko něj.

PODVRACENÍ VÝCHOVY A VZDĚLÁVÁNÍ

Psychiatrie versus vzdělávání

Wilhelm Wundt

Podkopávání tradičního vzdělávání, výchovy a hodnot lze vysledovat k německému psychologovi Wilhelmu Wundtovi z Lipské univerzity, který v roce 1879 založil „experimentální psychologii“. Prohlásil, že člověk je zvíře bez duše, a tvrdil, že myšlení je pouze výsledkem mozkové činnosti – lživý předpoklad, který dodnes zůstává základem psychiatrie.³¹

Wundt byl silným obhájcem Gottlieba Fichte, šéfa Fakulty psychologie Berlínské univerzity v roce 1810, který věřil, že „vzdělávání by se mělo zaměřit na zničení svobodné vůle, takže žáci takto učení nebudou schopni... přemýšlet nebo jednat jinak, než by si jejich učitelé přáli.“

Vlivný vzdělávací psycholog Friedrich Wilhelm Meumann, profesor filozofie a pedagogiky na Lip-

ské univerzitě, usiloval o radikální změnu ve školách pomocí „potlačení přirozených sklonností dětí“.³² Jeho kniha *Duševní hygiena ve školách* se stala povinnou četbou několika generací studentů pedagogiky v Německu. Prosazoval myšlenku, že školy by se měly používat pro „funkce prevence v oblasti duševního zdraví“.³³

Tyto názory začaly pomalu, ale jistě prostupovat americké školství skrze psychologii a také psychiatrii. Mezi klíčové hráče, kteří implementovali Wundtovy teorie do amerického vzdělávacího systému, patřili: Edward Lee Thorndike, John Dewey, James Earl Russell, James Cattell a William James, který se stal známý jako „otec americké psychologie“.³⁴ Cattell, prezident Americké psychologické asociace, eliminoval hláskování a zavedl metodu „celé slovo“, která nutí děti k memorování slov bez pochopení logické řady písmen nebo hlásek.

Ve své knize *Elementární principy vzdělávání* z roku 1929 žádal Thorndike zredukování vzdělávacích základů: „Uměle vytvořená cvičení, jako jsou drily v hláskování, násobilce a formální výuka psaní se používají v nadměrné míře. Předměty jako aritmetika, jazyk a dějepis obsahují látku, která má v podstatě malou hodnotu.“³⁵ Thorndike se

Podle práce *Základní principy studijních osnov a výuky* je „skutečným účelem vzdělávání... způsobit významné změny studentových vzorců chování“; to znamenalo zaměření se na emoce, pocity a přesvědčení dítěte a jako sekundární cíl na jeho intelekt.

svým Wundtovským vzděláním založeným na zvířecí psychologii neviděl studenty jako sebeurčené jedince schopné výběru a rozhodování, ale spíše jako zvířata fungující na principu podnět-reakce. „Cílem učitele,“ uvedl Thorndike, „je vyprodukování žádoucích změn a zabránění nežádoucím změnám v člověku pomocí dosažení žádoucích reakcí a zabránění nežádoucím.“³⁶

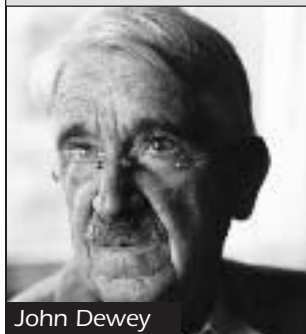
Učitelé měli hledět na psychologické výsledky.

Psychiatři a psychologové prohlásili, že ve školách musí dojít k eliminování tří zdrojů „stresu“: 1) selhání při výuce, 2) osnov soustředěných kolem teoretických předmětů a 3) disciplinárních postupů. Selhání při výuce bylo, podle nich, hlavním zločinem vedoucím k „pocitům méněcennosti“, behaviorálním problémům jako záškoláctví a anti-sociální postoje.³⁷ Řešením bylo eliminovat důraz na teoretické předměty, a tím zbavit studenty stresu ze selhání při výuce.

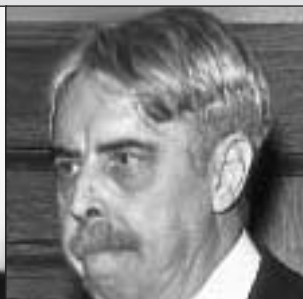
V roce 1945 prohlásil kanadský psychiatr G. Brock Chisholm, ředitel Světové zdravotnické organizace (WHO) a spoluzakladatel Světové federace pro duševní zdraví (WFMH), že představa „dobrého a špatného“ způsobila „frustraci, pocit méněcennosti, neurózy a neschopnost mít radost ze života“. Proto „reinterpretace a nakonec vymazání konceptu dobrého a špatného, které je základem výchovy dětí..., představují poslední cíle prakticky veškeré efektivní psychoterapie“.³⁸

Během pár let vydal Ralph Tyler, prezident Carnegieho nadace (poskytovatele soukromého financování pro vzdělávání a testování), *Základní principy studijních osnov a výuky (Basic Principles of Curriculum and Instruction)*, kde prohlásil, že „skutečným účelem vzdělávání je... způsobit významné změny studentových vzorců chování“.³⁹ Tato věc označovaná jako „progresivní vzdělávání“ znamenala zaměření se na emoce, pocity a přesvědčení dítěte a jako sekundární cíl na jeho intelekt.⁴⁰

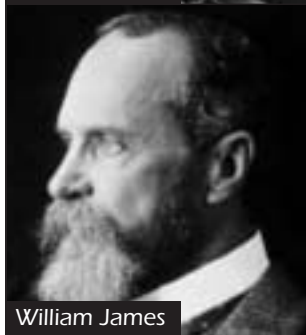
Benjamin Bloom, který zavedl do vzdělávání

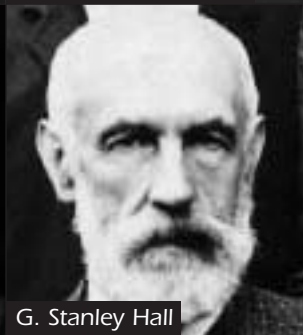
John Dewey

Edward Lee Thorndike

William James

G. Stanley Hall

James Cattell

Američan James Cattell po svých studiích u Wundta vyvinul ničivé vzdělávací teorie, které se ukázaly jako děsivé fiasko, navzdory 124 studiím během 70 let, které se pokoušely dokázat opak.

„výuku osvojováním“, prohlásil, že účelem vzdělávání je „změnit myšlení, pocity a činnosti dětí“. Ve své knize *Taxonomie cílů vzdělávání (A Taxonomy of Educational Objectives)* popsal svou představu o osvojení: Konečným výsledkem výuky „kritického myšlení“ je „subjektivní úsudek... vedoucí k osobním hodnotám/názorům bez žádných skutečně správných nebo špatných odpovědí“.⁴¹ Proto by mělo být vzdělávání „procesem zpochybňování fixovaného přesvědčení studentů“. Školy se následně pobízely, aby to, čemu děti věří, učinily primárním cílem svých rozpočtů.⁴²

Kdyby snad existovaly pochybnosti o dopadu této totalitární iniciativy, nedávno prohlásil student jedné z newyorských škol při diskuzi o holocaustu: „Samozřejmě nemám rád nacisty, ale kdo může říci, že jsou morálně špatní?“⁴³

Tito psychologové, všichni studenti Wilhelma Wundta nebo jeho teorií, prosazovali zavedení svých škodlivých experimentálních teorií, což ze škol udělalo místa pro manipulaci s dětmi, nikoli jejich vzdělávání. Jejich myšlenky byly vnuceny školskému systému za cenu katastrofálních výsledků – prudce stoupající negramotnosti, nedokončené docházky a rostoucí zločinnosti mladistvých.

„SCREENING“ studentů a jeho nacistické kořeny

Screening dětí na „duševní nemoci“ není nová věc. Je paralelou procesu používaného v nacistickém Německu pro „vypletí“ „podřadných společenských elementů“.

1920: Německý psychiatr Alfred Hoche publikoval knihu *Poskytnutí souhlasu k zničení života, který není žití hoden*, v níž doporučoval, aby komise nařídila identifikaci a eutanazii „existenčního balastu“. Ani ne po 20 letech nařídil Leonardo Conti, vedoucí kanceláře pro zdravotnictví říšského Ministerstva vnitra, sestavení registru všech, kteří trpí nejrůznějšími duševními poruchami, a jeho předání vládě.⁴⁴

1922: Národní komise pro duševní hygienu Velké Británie (dnes Národní asociace pro duševní zdraví) žádala zřízení „poradenských dětských“ klinik: „Psychiatrům... musí být povoleno vstoupit do škol.“⁴⁵

1926: Američtí eugenici Paul Popenoe a Roswell Hill Johnson doporučovali „masový screening“ ve školách: „Jiným a zcela odlišným způsobem slouží povinná školní docházka eugenice („rasovému zlepšování“ pomocí eliminace slabých). *Vzdělávací systém by měl být sítem,*

přes které prochází všechny děti této země... což umožní učitelům určit, jak dalece je možné každé dítě vzdělat, aby mohlo vést život s největším možným užitekem pro stát... Je velmi žádoucí, aby žádné dítě neuniklo prohlídce.“⁴⁶

1930: Ernst Rüdin, zakladatel „psychiatrické genetiky“ a architekt holocaustu, ad-

resoval *Mezinárodnímu kongresu o duševní hygieně* ve Washingtonu, D.C. žádost o jednotný eugenický přístup k vyplenění těch, kteří nesou „dědičnou nákazu“.⁴⁷ Na začátku seznamu „defektů“, které američtí eugenici později definovali, byl „syndrom snížené pozornosti“ (Attention Deficit Disorder - ADD) a „hyperaktivita“.⁴⁸

30. léta: V důsledku psychologického eugenického hnutí americké školy prováděly pravidelný screening dětí a ty, které byly označeny jako slaboduché, byly posílány do ústavů. „Idiot, imbecil a blbec byly všechno lékařské termíny. Používaly se pro definování různých úrovní retardace nebo postižení.“⁴⁹

1940: První konference Německé společnosti pro dětskou psychiatrii a léčebnou pedagogiku, které se

„Jen díky Führerovi se náš třicetiletý sen, sen o použití rasové hygieny na společnost opravdu uskutečnil.“

– Ernst Rüdin, profesor psychiatrie a zmocněnec Německé společnosti pro rasovou hygienu, 1943

Adolf Hitler

Ernst Rüdin

Alfred E. Hoche

Alfred Ploetz

DEVALVOVÁNÍ ŽIVOTA:

V čele úskočného plánu pro nalezení „nežádoucích“ pomocí screeningu prováděného ve vzdělávacím systému byli od 20. let tito a další psychiatři a psychologové. „Nežádoucí“ se měli posílat do ústavů, včetně „ADHD“ dětí, u nichž se podle teorií předpokládala budoucí možná náchylnost ke schizofrenii.

Paul Popenoe

„Musíme se zaměřit na to, aby [psychiatrie] prostoupila každou výchovnou a vzdělávací činnost našeho národního života... Učinili jsme užitečný útok na řadu profesí. Dvě nejsnadnější jsou přirozeně učitelská profese a církev. Těmi nejobtížnějšími jsou právo a medicína.“ A dodal: „Pokud chceme infiltrovat profesní a společenské činnosti ostatních lidí, myslím, že musíme napodobit totalisty a zorganizovat určitý druh aktivit páté kolony!“ [příslušníci páté kolony: lidé, kteří skrytě pomáhají nepřítelům země, v níž žijí, hlavně sabotážemi nebo špionáží]

1945: G. Brock Chisholm, psychiatr a spoluzakladatel WFMH, dále stanovil trend světové psychiatrie, když prohlásil: „Polykali jsme všechny druhy jedovatých jistot, kterými nás krmili naši rodiče, učitelé ve školách a učitelé náboženství... a ostatní zainteresovaní na našem ovládnutí... Pokud se má rasa osvobodit od mrzačícího břemene dobra a zla, musí to být psychiatři, kdo převezme počáteční zodpovědnost.“

1948: Zpráva WFMH uvedla: „...Rodina je

zúčastnil elitní nacistický psychiatr Paul Schröder, profesor psychiatrie, uvedla: „Dětská psychiatrie má... pomoci se začleněním (dědičně) postižených a ne zcela zdravých dětí k jejich vlastnímu a veřejnému prospěchu... při neustálém znaleckém výběru u těch cenných a vychovatelných, ale právě tak přísným obětováním a zřeknutím se těch, kteří jsou uznáni jako bezcenní a nevychovatelní.“⁵⁰

1940: John Rawlings Rees, britský psychiatr a spoluzakladatel Světové federace pro duševní zdraví (WFMH), popsal cíle psychiatrů:

nyní jednou z hlavních překážek zlepšení duševního zdraví, a proto by měla být oslabena, pokud to půjde, aby se lidé a zejména děti osvobodili od útlaku rodinného života.“⁵¹

1950: Americká Konference Bílého domu o vzdělávání uvedla: „Škola... má možnost a odpovědnost odhalit tělesná a duševní postižení, která unikla rodičům nebo předškolním prohlídkám... Nejen dítě potřebuje léčit, ale pomoc potřebují také lidé v jeho okolí.“⁵²

1968: Do *Diagnostického a statistického manuálu duševních poruch (DSM)* Americké psychiatrické asociace byla přidána nová kategorie „Behaviorální poruchy v dětství a dospívání“. Náhlý neočekávaný výskyt dětských poruch nastal jen pár let potom, co psychiatrie získala federální financování pro léčení „postižených“ dětí a poskytla školním psychologům a psychiatrům nástroje pro „screening“ poruch z *DSM*.

70. léta: Profesor Manfred Müller-Küppers, člen Německého sdružení pro psychiatrii dětí a mládeže, tvrdil, že by neměla existovat „žádná přearazení do nápravných škol, žádná nařízení týkající se školní docházky bez vyšetření dětským psychiatrem.“⁵³

1980: Do kapitoly *DSM* „Kojenecký věk, dětství a dospívání“ bylo přidáno 32 nových poruch. K dalšímu dramatickému nárůstu počtu dětských poruch došlo v revizi z roku 1987.

1994: *DSM* obsahoval více než 40 dětských duševních poruch, na které mohli pracovníci z oblasti duševního zdraví studenty vyšetřovat.

„Polykali jsme všechny druhy jedovatých jistot, kterými nás krmili naši rodiče, učitelé ve školách a učitelé náboženství... a ostatní zainteresovaní na našem ovládnutí... Pokud se má rasa osvobodit od mrzačícího břemene dobra a zla, musí to být psychiatři, kdo převezmé počáteční zodpovědnost.“

– dr. G. Brock Chisholm, psychiatr
a spoluzakladatel Světové federace
pro duševní zdraví (WFMH)

Psychiatr Brock Chisholm, spoluzakladatel Světové federace pro duševní zdraví (WFMH), při svém projevu k psychiatrům na konferenci ve Washingtonu, D.C. prosazoval nehumánní cíl psychiatrie „osvobodit“ lidstvo od „mrzačícího břemene dobra a zla“.

Záměr spoluzakladatele WFMH, psychiatra Johna R. Reese nechat psychiatrii prostoupit život národa (jak uvádí jeho „Strategické plánování pro oblast duševního zdraví“ z roku 1940) se vykonává skrze psychiatrické „účetovací bible“ (DSM), které uvádějí permanentně rostoucí počet normálních lidských problémů jako „duševní poruchy“.

2003: Pod vlivem psychiatrů a psychologů doporučila americká Komise nové svobody pro duševní zdraví „...včasné rozpoznání problémů s duševním zdravím u dětí a dospělých – pomocí rutinního a detailního testování a screeningu“.⁵⁴

V roce 1934 prohlásil nacistický psychiatr Otmar Freiherr von Verschuer: „Je potřebné, aby do naší legislativy, našeho společenského řádu a především do konání a myšlení každého byly zavedeny nové zákony týkající se života!“⁵⁵

V roce 2002 dala střední škola v Ridgewoodu, New Jersey, studentům dotazník se 156 otázkami s názvem „Profily studentského života: Postoje a chování“. Řada rodičů byla proti otázkám týkajícím

„Musíme se zaměřit na to, aby [psychiatrie] prostoupila každou výchovnou a vzdělávací činnost našeho národního života... Učinili jsme užitečný útok na řadu profesí. Dvě nejsnadnější jsou přirozeně učitelská profese a církev. Těmi nejobtížnějšími jsou právo a medicína.“

– John Rawlings Rees, britský psychiatr a spoluzakladatel Světové federace pro duševní zdraví (WFMH)

se vztahu studentů s rodiči, užívání drog a alkoholu a kriminálního chování. Podali žaloby na možné porušení ústavních a federálních zákonů. Federální oblastní soud v New Jersey však v připomínce Verschuerových názorů v červnu 2004 rozhodl, že „zájem společnosti na odhalení svou hodnotou předčí jakýkoli zásah do studentova soukromí“.⁵⁶

DŮLEŽITÁ FAKTA

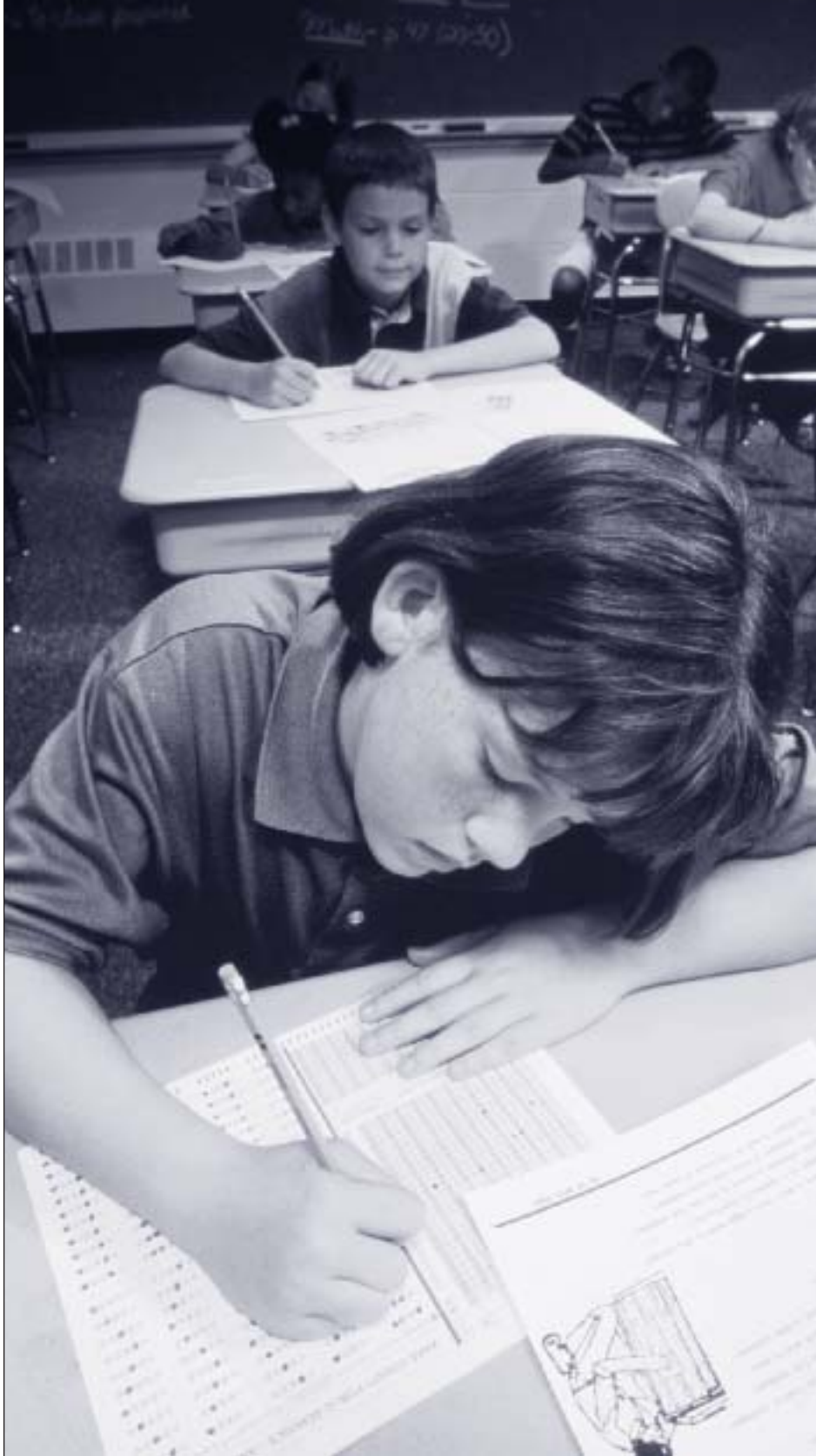
1 Dětské programy pro duševní zdraví ve školách jsou uzpůsobeny k ovládání života dětí směrem ke konkrétním ideologickým cílům za cenu nejen duševního zdraví a dobrého stavu dítěte, ale také rodičů a samotné společnosti.

2 Namísto toho, aby se děti vedly ke skutečnému úspěchu, kdy *vědí*, že jsou kompetentní a schopné, a tak na sebe mohou být právem hrdé, psychiatrický koncept „sebeúcty“ znamená dítěti říkat, že dosáhlo úspěchu, ať už ho dosáhlo či nikoli.

3 Pojem „screening“ dostává nový význam, neboť děti a následně jejich rodiče se dnes vyhodnocují co do domnělých „markerů“ psychologických poruch a výsledky těchto analýz jdou do provázaných elektronických přenosových systémů.

4 Psychiatři tvrdí, že „screening na depresi“ má vědeckou hodnotu, ale psychiatrická opozice uvádí, že dotazníky jsou zcela subjektivní.

5 Vlezlé psychologické dotazníky pokládají mladým studentům zahanbující, osobní a nemorální otázky.

Slídivé psychologické dotazníky, které žádají informace týkající se dítěte a jeho rodiny, se často nechávají dětem vyplnit bez souhlasu rodičů nebo bez jejich znalosti obsahu dotazníku. Získané informace se pak ukládají do počítače a doprovázejí dítě po celou dobu jeho školní docházky.

KAPITOLA DVĚ

Strategické ovládání dětské mysli

P psychologické a psychiatrické programy pro děti se zcela zakládají na nevyslovené pouhé víře, že „experti“ na duševní zdraví vědí vše o lidské mysli a duševních jevech, vědí, jak lépe žít, znají lepší hodnotový systém a vědí jak zlepšit životy dětí mimo schopnosti a porozumění nejen rodičů, ale kohokoli jiného ve společnosti.

Skutečnost je taková, že všechny dětské programy pro duševní zdraví jsou uzpůsobeny k ovládání života dětí směrem ke konkrétním ideologickým cílům za cenu nejen duševního zdraví a dobrého stavu dítěte, ale také rodičů a samotné společnosti.

Řečeno slovy dr. Thomase Szasze, emeritního profesora psychiatrie: „Dlouhou dobu zastávám názor, že dětský psychiatr je jedním z nejnebezpečnějších nepřátel nejen dětí, ale také dospělých, kteří se starají o dvě nejdražší a nejzranitelnější věci v životě – děti a svobodu.“

Nebezpečí sebeúcty

Namísto toho, aby se děti vedly ke skutečnému úspěchu, kdy *vědí*, že jsou kompetentní a schopné, a tak na sebe mohou být právem hrdé, psychiatrickým konceptem je dítěti říkat, že dosáhlo úspěchu, ať už ho dosáhlo či nikoli. Podle tohoto názoru musí být chráněno před selháním nebo jakýmkoli uvě-

doměním si selhání, aby se zachovalo jeho křehké vnímání sama sebe.

Profesor sociologie Frank Furedi to vyvrací: „Podle řady vedoucích pedagogů školy čelí úkolu zvýšit sebeúctu dětí.“ Přesto, jak dále uvedl, „zde neexistuje vůbec žádný důkaz, že taková ‚řešení‘ fungují... Zdá se, že se nikdo nepokouší měřit nebo se zodpovídat z peněz utracených za úsilí o zvýšení sebeúcty lidí a o zvýšení jejich ‚síly‘. Tento terapeutický přístup posiluje emocionální náladu, kde je

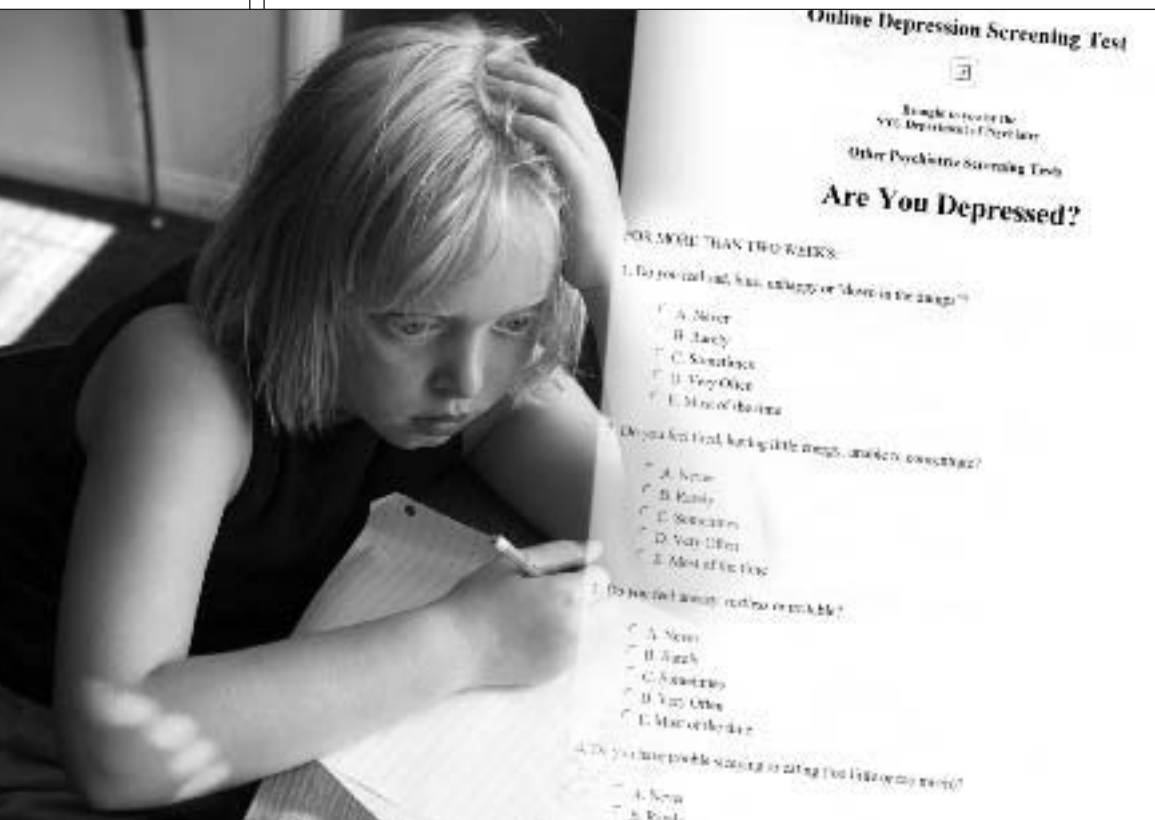
každý neustále stresovaný, pod tlakem nebo traumatizovaný.“⁵⁷

Pedagog Alan Larson nám říká: „Děti, kterým se říká, že něco dokázaly, když to nedokázaly, naprosto pohrdají dospělými. Myslí si, že jsou to úplní blázni. A když je celý jejich život takový, začnou k němu být apatické, protože celý svět je šílený. Cítí se špatně ohledně skrývání pravdy (že to nedokázaly) a z da-

né oblasti se stahují, a to produkuje naprosté oddělení dítěte od daného vzdělávacího předmětu, protože to je lež. A děti vědí, že jediná věc, která je příčinou sebeúcty, je jistota a dobré výsledky.“⁵⁸

Screening na „depresi“

Psychiatři a psychologové avizují, že zhoršující se stav mládeže poskytuje odůvodnění pro „povinný, všeobecný behaviorální“ screening nebo screening na

„ohrožených“ dětí může zabránit sebevraždě. Přesto zpráva z Nevady z roku 2003 konstatovala, že 31 % studentů, kteří prošli screeningem, „podstupuje terapii, 9 % navštěvuje psychiatra a dostává... léky a 1 % se již pokusilo o sebevraždu“.⁶⁰ Panama, Guam a Kanada také používají TeenScreen.⁶¹

Psychiatr z Harvardské univerzity Joseph Glenmullen říká, že tento dotazník na symptomy používaný k „Zdravotní“ průzkum tohoto programu studentům klade otázky jako „Existovala doba, kdy tě nic nebavilo a kdy si se prostě o nic nezajímáš?“ a „Existovala doba, kdy jsi cítil, že nemůžeš nic udělat dobře a že nevypadáš tak dobře nebo inteligentně jako jiní lidé?“⁶² Po dostatečné kontrole těchto otázek provádí další dotazník s názvem „Program dia-

gnostického interview pro děti“ (Diagnostic Interview Schedule for Children – DISC) údajně kontrolu na 18 psychiatrických poruch.⁶³ Dítě se pošle k psychologovi nebo psychiatrovi a obvykle se mu předepíše léky.

Psychiatr z Lékařské fakulty Harvardské univerzity Joseph Glenmullen říká, že tyto dotazníky na symptomy používané k „diagnostikování“ deprese „mohou vypadat vědecky“, ale „když člověk prozkoumá pokládané otázky a používané stupnice, jedná se o zcela subjektivní měřítka.“⁶⁴

Dr. Julian Whitaker, uznávaný americký lékař a zakladatel Whitaker Wellness Center, vypráví tento

„Široce rozšířený psychiatrický screening našich dětí je nejen zbytečný, je to zlo.“

– dr. Julian Whitaker, Whitaker Wellness Center, 2004

„duševní nemoc“. Podvodně tvrdí, že pokud jim bude povoleno provést vyšetření u každého dítěte počínaje předškolním věkem přes střední školu až po univerzitu, jsou schopni určit ty, u kterých existuje „riziko“, že budou nestabilní, antisociální nebo dokonce násilníci.

Beverly Eakmanová varuje: „Pojem ‚screening‘ dostává nový význam, neboť děti a následně jejich rodiče se dnes vyhodnocují co do domnělých ‚markerů‘ psychologických poruch... a výsledky těchto analýz jdou do provázaných elektronických přenosových systémů.“⁵⁹ Jinak řečeno, dítě, které bylo jednou „ohodnoceno“ průmyslem duševního zdraví, bude tuto informaci mít trvale ve své školní a lékařské dokumentaci.

Program „TeenScreen“ (screening mladistvých) ve Spojených státech tvrdí, že identifikace a „léčení“

Dotazníky školního psychiatrického „screeningu“ jsou sepsány tak, že bez ohledu na odpovědi je možné dítě poslat k psychologovi nebo psychiatrovi.

příběh: „Vzal jsem si jeden test [na depresi] s názvem Zungův hodnotící nástroj (Zung Assessment Tool) na internetových stránkách antidepressiva Prozac. Reagujete na 20 frází takto: ne často, občas, často nebo neustále.

Mezi fráze patří ‚cítím se sklíčený, smutný a nešťastný‘, ‚mám problém v noci spát‘, ‚jím tolik jako dřív‘, ‚mám problém se zácpou‘, ‚moje myšlení není tak jasné jako bývalo‘, ‚jsem vznětlivější než obvykle‘, ‚shledávám snadným činit rozhodnutí‘. (Jak vidíte, některé z otázek jsou matoucí, pokud ne iracionální.)

„Vybral jsem ‚občas‘ u každé z nich, jak by udělal normální zdravý člověk. Můj výsledek byl 50 bodů a dostal jsem radu, abych tento test ukázal svému lékaři a ‚požádal ho, aby mi udělal ohodnocení na depresi‘.“⁶⁵

Není divu, že získávání rodičovského souhlasu prostřednictvím školy je problém. Jeden buletin uvádí: „Jak řada komunitních partnerů ví, získat zpět podepsaný formulář souhlasu s účastí na programu ‚TeenScreen‘ není jednoduchá věc. Vybízíme jednotlivá místa, aby ohledně tohoto prvního kroku byla kreativní – například přišla se zvláštními pobídkami, které oslovují studenty, jako je např. půjčování filmů nebo kupóny pro občerstvení.“⁶⁶ Další pobídky zahrnují 5 USD v hotovosti, dárkové certifikáty, stravenky, pizza

Dotazníky používané k „diagnostikování“ deprese „mohou vypadat vědecky“, ale „když člověk prozkoumá pokládané otázky a používané stupnice, jedná se o zcela subjektivní měřítka“.

– dr. Joseph Glenmullen,
lékařská fakulta Harvardské univerzity

večírek, propisky a nabídku extra bodů do školního hodnocení studentům, kteří vrátí formulář s podpisem rodičů do konce vyučovacího týdne.⁶⁷

„Screening na depresi“ prováděný ve všeobecné společnosti měl

vliv na 60 milionů předpisů na antidepressiva vydaných ve Spojených státech – asi 10 % americké populace včetně 1,5 milionu dětí.⁶⁸ Anglická „Kampaň pro boj s depresí“ vyústila v „podstatné zvýšení předepisování antidepressiv praktickými lékaři“. Jak je diskutováno později, tyto léky mohou vyvolat nebo zesílit násilnické nebo sebevražedné chování. „Screening mladistvých“ a další programy „screeningu na depresi“ jsou proto potenciální příčinou masivního nárůstu sebevražd mladých lidí, když se údajně „ohroženým“

Psychiatrické a psychologické programy údajně včas nalézají duševní problémy, a tak jim předcházejí v pozdějším životě. Neexistují však žádné vědecké studie, které by prokázaly platnost této teorie nebo jakýkoli prospěšný účinek zmíněných programů kromě prospěchu pro psychiatry a psychology, kteří se mladistvých klientů chytají a drží co nejdéle, aby je „lčili“ – nikdy vyléčili.

dětem předepisují léky.

V roce 2001 byl v Minnesotě zamítnut návrh zákona, který by zavedl povinný screening na duševní zdraví ve veřejných školách. Při diskuzi o své výpovědi proti tomuto návrhu zákona uvedl psycholog Bill Harley: „Zeptal jsem se členů, jak by se oni cítili ohledně celolegislativního screeningu (politiků) na duševní poruchy doprovázeného včasnou intervencí. Ti, kteří by screening prováděli, by byli placeni legislativou, aby poskytli rozsáhlou terapii, pokud by byl u kteréhokoli politika shledán potenciální problém. A samozřejmě, výsledky screeningu včetně terapeutického plánu a údajů o ochotě s tímto plánem spolupracovat by byly dostupné spoustě lidí.

Pak jsem zmínil, že bych mohl snadno u každého zákonodárce identifikovat emocionální predispozici, která by mu mohla v budoucnosti vytvořit problém, a jako včasnou intervenci navrhnout dlouhý léčebný plán... Screening a včasná intervence zní jako skvělá myšlenka, než se ukáže, že máte být jedním z vyšetřovaných. Pak jsou problémy takového přístupu mnohem snadněji vidět.“⁶⁹

Uvolňování morálky, vytváření promiskuity

Zdrojem napětí rodičů je rozsah a typ pozornosti věnovaný sexuální výchovným programům v dnešním vzdělávání. Sexuální výchova je v mnoha zemích povinná, ve většině z nich začíná u 12letých dětí, ačkoli v některých zemích začíná už v mateřské škole.

Německá zpráva z roku 1993 s názvem „Perverze místo vysvětlení“ (Perversion statt Aufklärung) odhalila, jak se miliony marek z peněz daňových poplatníků utrácely v centrech pro pomoc nemocným s AIDS, která poskytovala učitelům pornografické a sexuálně dráždivé materiály pro hodiny sexuální výchovy.

Kdo by mohl ve správném momentě života dítěte protestovat proti hodnotě sexuální výchovy? Legitimní otázky, na které se rodiče ale mohou ptát, jsou: kdy, kým a jak? Psychiatrie a psychologie zatím diktuji odpovědi, přičemž postupně potlačují práva rodičů.

Kontroverzní britský program pro sexuální výchovu s názvem „Pauza“ se používá na cca 150 středních školách. Učitelka Lynda Brineová v článku ve vzdělávací příloze novin *Times* uvedla, že program, kterého se zúčastnila, dětem nesdělil, že pohlavní styk je do 16 let nezákonný. Také vyjádřila obavy týkající se toho, jaké se od učitelů očekávají reakce na „čas-

to kladené otázky“. Brineová napsala: „Příklad uváděl 14letou dívku, která se ptá: ‚Jak chutná semeno?‘... Říkala jsem si, proč by se děti v tomhle věku měly ptát na takové věci... Kurz jako je tenhle dětem podává informace, které neznají nebo by neměly vědět.“⁷⁰

Ministerstvo zdravotnictví v německém Mainzu vyprodukovalo brožuru s názvem „Mluvme spolu o sexu“, v níž se mladý člověk ptá: „Jak dlouho by spolu dva lidé měli být, než začnou s intimnostmi?“ Odpověď zní: „Neexistuje na to žádné pravidlo, nic, co bys musel. Dělej, co chceš a kdy chceš. Tvoje emoce (pocity) jsou to, co je důležité.“

Zpráva z roku 1993 s názvem „Perverze místo vysvětlení“ (Perversion statt Aufklärung) odhalila,

Pokračování na straně 22

CVIČENÍ „ZÁCHRANNÝ ČLUN“

Vzdělávání nebo indoktrinace?

Jedním ze způsobů, jak byli nacističtí psychiatři schopni indoktrinovat obyvatelstvo ohledně rasové hygieny a o „podřadných rasách“, bylo pomocí vzdělávacího systému, neboť studenti museli povinně naslouchat. Text učebnice z roku 1936 žádal studenty, aby vypočítali náklady na udržování slabých a invalidů, a zaměřoval se na ukázání toho, že pro zemi představují finanční zátěž. „Problém číslo 95“ se ptal: „Výstavba blázince vyžaduje 6 milionů RM [říšských marek]. Kolik bytových jednotek po 15 000 RM by se dalo postavit za peníze utracené za blázinec?“ Středoškolská učebnice matematiky se dotazovala studentů: Pokud se za „duševně nemocné“ v nejrůznějších ústavech utratí 100 RM, jaká je průměrná cena za jednoho obyvatele ročně? Za použití výsledků, kolik stojí stát pacienti, kteří pobývají v ústavu déle než 10, 20 a 25 let?“⁷¹

Porovnejte to s hodinou vyučovanou na anglických a amerických školách: „Parník ztroskotal na moři a v záchranném člunu se nachází 15 lidí. Daný člun však unese pouze 9 lidí. Pokud se nezbaví 6 lidí, všichni zemřou. Kdybyste veleli člunu, *koho byste vybrali, že přežije?*... Ve skupinách po dvou dosáhnete společného rozhodnutí, kterých cestujících se zbavit.“

Na seznamu je: lékař; černošský americký ministr; prostitutka bez rodičů, která je ovšem

skvělá zdravotní sestra; zločinec; duševně narušený člověk; obchodník; od narození ochrnutý chlapec; manželský pár – manžel je stavební dělník, který hodně pije, a manželka má doma dvě děti; ženatý židovský majitel restaurace, který má doma tři děti; učitel; katolická jeptiška; nezaměstnaný – bývalý profesor literatury, který přežil koncentrační tábor a hodně zamilovaný irský manželský pár, který je ale bezdětný.⁷²

Phyllis Schlaflyová, zakladatelka rodičovské organizace Eagle Forum, v roce 1999 napsala: „Nejčastěji používaným školním dilematem je ‚hra na záchranný člun‘ (a jeho početné variace jako např. protiletecký kryt)... Studentovi se propůjčí autorita rozhodnout, kdo bude žít a kdo zemře. Bude to známý spisovatel nebo těhotná žena nebo rabín nebo hollywoodská tanečnice nebo policista? Každá odpověď je akceptovatelná – cokoli, ohledně čeho se každý student cítí dobře, je OK, a studenti si mohou vybrat různé cíle pro utopení, protože neexistují žádné dobré nebo špatné odpovědi. Žádné špatné odpovědi kromě jedné. Jedna matka řekla našemu... poradenskému centru pro rodiče, že její dítě na otázku odpovědělo: ‚Ježíš přinese další člun a nikdo se nebude muset utopit.‘ Toto dítě dostalo pětku za nepřijatelnou odpověď.“⁷³

„Studentovi se propůjčí autorita rozhodnout, kdo bude žít a kdo zemře. Bude to známý spisovatel nebo těhotná žena nebo rabín nebo hollywoodská tanečnice nebo policista? Každá odpověď je akceptovatelná.“

– Phyllis Schlaflyová, zakladatelka rodičovské organizace Eagle Forum

„Díky indoktrinaci, kterou jsem obdržela jako studentka, jsem začala zneužívat drogy a byla jsem promiskuitní. Dvakrát jsem otěhotněla a dvakrát potratila, účinky toho jsou na mě vidět dodnes. Učitelé mi aplaudovali k rozhodnutí jít na potrat a ponoukali mě, abych své zkušenosti sdílela s ostatními.“

— Kay Fradenecksová, studentka, která se zúčastnila programu „ujasnění hodnot“

jak se miliony marek z peněz daňových poplatníků utrácely v centrech pro pomoc nemocným s AIDS, která poskytovala učitelům pornografické a sexuálně dráždivé materiály pro hodiny sexuální výchovy. Program pro studenty starší 12 let vyzýval k diskusi o tématech, jako například: „Už jste viděli pornografický film?“ (Na výběr je několik odpovědí od „považuji to za stupidní“ až po „vzrušilo mě to“.) „Už jste se někdy mazlili v autě?“ „Jak je pro vás v životě důležitá sexualita?“⁷⁴

Při americké celonárodní hodině s názvem „debata o pornografii“ jsou studenti žádáni, aby zkoumali a diskutovali pro a proti pornografii a o zákonech ve vztahu k „omezení nebo rozšíření práva prvního dodatku [americké ústavy]... (svoboda slova).“⁷⁵

Denise Walkerová jako rodička v roce 2003 vypověděla před zákonodárným shromážděním, že školy by měly po studentech požadovat, aby se učili při sexuální výchově zdrženlivosti: „Můj život bylo opravdové peklo v důsledku výuky, která v podstatě říkala: ‚Dělej si, co chceš, ale používej kondom.‘“ Jennifer Beecherová, studentka vyššího ročníku střední školy, při výpovědi ohledně stejné záležitosti uvedla, že na její škole jsou problémem pohlavně přenosné nemoci a těhotenství mladistvých a že ve třídách se nedává dostatečná

pozornost zdrženlivosti. „Opravdu tomu nevěnovali žádný čas... V podstatě nás učili, jak mít bezpečný sex.“⁷⁶

Kay Fradenecksová, žákyně programu „ujasnění hodnot“, mluví o devastujících účincích tohoto programu takto: „Díky indoktrinaci, kterou jsem obdržela jako studentka, jsem

začala zneužívat drogy a byla jsem promiskuitní. Dvakrát jsem otěhotněla a dvakrát potratila, účinky toho jsou na mě vidět dodnes. Učitelé mi aplaudovali k rozhodnutí jít na potrat a ponoukali mě, abych své zkušenosti sdílela s ostatními.“

STÁT „VELKÉHO BRATRA“

„škatulkuje“ děti

Beverly Eakmanová

Beverly Eakmanová je pedagožka, bývalá vědecká redaktorka a šéfredaktorka oficiálního periodika NASA, autorka knihy Klonování americké mysli: Vymazávání morálky pomocí vzdělávání a výkonná ředitelka Národního vzdělávacího konsorcia USA

„Bez ohledu na vaši politickou příslušnost, náboženství nebo názor na žhavá témata dne, povinný screening a poradenství vyžaduje naši plnou pozornost. Takzvané psychiatrické vězení je jedním z nejsnadnějších způsobů jak se zbavit odpůrců, když se daná osoba prohlásí za nebezpečnou pro společnost.“

– Beverly Eakmanová

Opravdu chceme zavést povinné psychiatrické poradenství a screening? Učitelé často shromažďují informace z rozkazu příjemců státních a federálních grantů, jako je např. Institut pro násilnické a destruktivní chování (Institute on Violence and Destructive Behavior). Vzdělávací psychologové z institutu učí učitele srovnávat chování žáků ve škole a na hřišti oproti seznamu behaviorálních vzorců. To znamená, že „přestávka“ už není určena k oddechu a hrám. Určité „markery“ jsou signálem, že dítě potřebuje profesionální pomoc. Tito mladí lidé se pak pošlou ke školnímu psychologovi, poradci nebo jinému „duševnímu profesionáloví“, který rozhoduje o „kontraproduktivním chování“ každého dítěte. To se pak učí, aby jako „vyrovnávací mechanismus“ používalo alternativní „přizpůsobivé“ chování. Od rodičů se očekává, že tyto alternativy prosadí.

Dítě (či dokonce jeho rodiče) zřídka může vidět, co vše obsahuje jeho studentské „elektronické portfolio“. Zadní vrátka v zákonech o soukromí ztěžují zabránění tomu, aby složka dítěte přistála na pracovním stole úředníka rozhodujícího o přijetí na vysokou školu nebo jakéhokoli vedoucího pracovníka ve firmě, pracovníka bezpečnostní služby, úřed-

níka rozhodujícího o úvěrech nebo kohokoli, kdo z toho může jakkoli profitovat. Když vaše dítě spadá do jedné z uvedených stinných kategorií, jak si kvůli tomu povede na trhu práce – nebo když bude považováno za ohrožení leteckého provozu?

Dr. Darrel Regier, ředitel výzkumu Americké psychiatrické asociace, samozřejmě pochválil navrženou screeningovou iniciativu Komise nové svobody pro duševní zdraví. Kevin P. Dwyer, prezident Národní asociace školních psychologů, a dr. Graham Emslie jsou typickými účastníky křiky duševního zdraví, která obhajuje včasný masový screening. Tyto „hodnotné informace je téměř nemožné získat z jiného zdroje...“, stěžuje si Dwyer. Pravda, většina dospělých by takové pokusy hned prokoukla.

Proto se obává, že současná řada žalob rodičů na útočné osobní testovací otázky dávané pod pláštěm akademického testování by mohla vyústit v negativní rozhodnutí soudu, které přiměje zákonodárce k zákazu všech psychologických průzkumů ve školách.

Bez ohledu na vaši politickou příslušnost, náboženství nebo názor na žhavá témata dne, povinný screening a poradenství vyžaduje naši plnou pozornost. Takzvané psychiatrické vězení je jedním z nejsnadnějších způsobů jak se zbavit odpůrců, když se daná osoba prohlásí za nebezpečnou pro společnost. Psychiatrická vězení v nacistickém Německu, Sovětském svazu, na Kubě a donedávna v Jihoafrické republice se stala legendárními [stejně jako pavilon číslo 17 v pražské psychiatrické léčebně v Bohnicích, jenž byl od začátku 50. let pod správou Státní bezpečnosti a až do začátku 90. let detašovaným pracovištěm pankrácké věznice]. A pokud si myslíme, že se minulost nemůže opakovat, měli bychom se raději podívat na naše školy a zamyslet se nad tím.

Když budeme parodovat jeden výrok z Formanova filmu *Přelet nad kukaččím hnízdem*: Každý den, každým způsobem se tato iniciativa stává „horší a horší“...

DNEŠNÍ BÁJEČNÝ NOVÝ SVĚT

„Experti“ cvičí děti pomocí mechanismu podnět-reakce

Huxley knihu *Báječný nový svět* začíná fiktivní futuristickou scénou „Centrální londýnské líhně a predestinačního střediska“, kde se děti vyrábějí ve zkumavkách.⁷⁷ Rodí se nikoli rodičům, nýbrž Státu. Děti lze tímto způsobem předurčit a vytvořit jejich podmíněné reakce: „Veškerá predestinace se zaměřuje na... vytváření lidí podle jejich nevyhnutelného společenského předurčení,“ uvádí jeho ředitel.⁷⁸ V „kojenec-kých školkách“ se 8měsíční děti v „Neopavlovských predestinačních místnostech“ umisťují před vázy s barevnými růžemi a před knihy, které se lákavě otevírají na obrázcích ryb a ptáků. Jakmile se k nim děti přiblíží, ošetřovatel zatáhne za

Jak poukazuje profesor Szasz:
„...Psychiatrie jsou převážně
zodpovědní za vytvoření problémů,
které se zdánlivě pokoušeli vyřešit“.
Jsou těmi posledními lidmi, na než
bychom se měli obracet kvůli
vyřešení problémů našich dětí.

páčku a náhle je slyšet silná exploze a siréna. Děti se vylekají a začnou křičet, jejich tváře se zkroutí hrůzou. „Nyní pomalu pokračujeme s lekcí s mírným elektrickým šokem,“ říká ředitel. Křik vzrůstá, malá těla sebou křečovitě škubou a tuhnou. Elektrošok a hlasitý hluk náhle ustává. Dětem se znovu nabídnou květiny a knihy. Při pouhém jejich spatření děti v hrůze ustupují. Ředitel se spokojeně usmívá: „Budou vyrůstat s tím, čemu psychologové říkávali „instinktivní“ nenávisť ke knihám a květinám. Nezměnitelně podmíněnými reflexy.“⁷⁹

„Nezměnitelně podmíněný“ nejlépe popisuje, co se dnes děje studentům v našich třídách. Základy této věci spočívají v behaviorální psychologii.

Ruský psycholog a fyziolog Ivan P. Pavlov a jeho krajan Vladimír Bechtěrev studovali v roce 1884 na Lipské univerzitě v Německu pod „otcem experimentální psychologie“ Wilhelmem Wundtem. Později vyvinuli to, co nazvali „podmíněným refle-

xem“, díky nechvalně známé sérii pokusů na psech, kteří se naučili, že jídlo vždy doprovází zvonící zvonek, a proto následně slintali už jen při zvuku zvonku. Psům se udělaly díry do brady pro měření objemu slin vyprodukovaných na různé podněty.⁸⁰ To položilo základ většiny behaviorální psychologie používané v dnešních školách.

Mezi stoupence patřili psychologové John B. Watson a Burrhus Frederic Skinner. Watson, profesor a ředitel psychologických laboratoří na Univerzitě Johna Hopkinse v Baltimore ve státě Maryland v letech 1908 až 1920, posunul Pavlova o krok dál. Zatímco Pavlov se zajímal o mozkové procesy, Watson trval na tom, že psychologie se zaměřuje na „předpověď a ovláda-

ní pozorovatelného chování“. Veškeré reakce, jak věřil, byly výsledkem vnějšího podnětu, a proto je mohl ovládat kdokoli, kdo byl tyto podněty schopen vytvořit.⁸¹

Watson ve své knize *Psychologická péče o kojence a děti* z roku 1928 radil rodičům, že pokud chtějí od svých dětí ty nejlepší výsledky, nesmějí nikdy projevovat náklonnost. Napsal: „Nikdy je neobjímejte a nelíbejte, nenechte je sedět na klíně. Když musíte, polibte je jednou na čelo, když říkají dobrou noc. Ráno si s nimi potřeste rukou... Pamatujte si, když máte pokušení se s dítětem mazlit, že mateřská láska je nebezpečný nástroj. Nástroj, který může způsobit rány, které se nikdy nezahojí, rány, které dětství učiní nešťastným, dospívání noční můrou, nástroj, který může zničit budoucí povolání vašeho syna nebo dcery a jejich vyhlídky na šťastné manželství.“⁸²

Po sériích pokusů na 11měsíčním kojenci Wat-

son prohlásil: „Dejte mi dítě a já zařídím, že bude šplhat a používat ruce pro stavbu domů z kamene či dřeva... Udělám z něj zloděje, pistolníka nebo narkomana. Možnosti formování v jakémkoli směru jsou téměř nekonečné.“⁸³

Watsonovo vlastní dítě „Malý Albert“ ztělesňovalo psychologovu teorii – a výsledky. Albert se batolil po podlaze a pro vytvoření jeho podmíněných reflexů se z klece vypouštěl bílý králíček. Jakmile se králík objevil, Alberta to vzrušilo a běžel k němu. Když byl skoro u něj, Watson mezi ně upustil velkou ocelovou tyč a Albert nadskočil a začal plakat. To se opakovalo, dokud se Malý Albert nebál všeho, co bylo bílé nebo chlupaté – strach, který mu zůstal po celý život.⁸⁴ Syn „otce behaviorismu“ spáchal po dvacítce sebevražd.⁸⁵

B.F. Skinner pozměnil doktrínu behaviorismu, které nazval „operantské podmiňování“, aby odpovídaly jeho vlastním objevům. „Podmiňování“ byl výzkumný pojem pro učení. „Operant“ souvisel se Skinnerovou představou, že každý organizmus „operuje“ [nedobrovolně reaguje] na své okolí.⁸⁶ V roce 1948 publikoval jako profesor katedry psychologie na Harvardské univerzitě román *Walden druhý* (*Walden Two*), který popsal fiktivní utopii založenou na behaviorálním inženýrství.⁸⁷ Fikcí však nebyla jeho myšlenka, že svoboda jednotlivce neexistuje. „Činy člověka,“ jak řekl, „nejsou ničím víc než množinou chování formovanou jeho prostředím, nad kterým nemá žádnou kontrolu.“⁸⁸

Věřil, že lidé jako takoví budou manipulováni. „Chtěl jsem jen, aby byli manipulováni efektivně,“ prohlásil.⁸⁹ Skinner používal metodu „znecitlivění“, která člověka nutila opakovaně se dívat znovu a znovu na znepokojivé obrázky, až už nevyvolávaly žádnou úzkost. Člověk se nakonec stal imunní (otupělý) i k těm nejextrémnějším výjevům.⁹⁰

Skinnera se při jeho prvním televizním vystoupení zeptali: „Spálil byste, kdybyste si musel vybrat, své děti nebo svoje knihy?“ Odpověděl, že by spálil své děti, protože „jeho přínos pro budoucnost bude větší z jeho práce než z jeho genů“.⁹¹

Dnes se studenti zachází jako se zvířaty, otupují se pomocí dotazníků a testů týkajících se sexu, drog, chování, emocí a jejich duševního stavu.

Jak poukazuje profesor Szasz: „...Psychiatrii jsou převážně zodpovědní za vytvoření problémů, které se zdánlivě pokoušeli vyřešit. Proto jsou těmi posledními lidmi, na něž bychom se měli obracet kvůli vyřešení problémů našich dětí.“

Ivan Pavlov

BEHAVIORIZMUS A ČLOVĚK

Behavioristé, kteří nehlédali žádný rozdíl mezi člověkem a zvířaty, počínaje Pavlovem, Watsonem a Skinnerem až po současné psychology, prováděli po desetiletí pokusy na psech a krysách. Behaviorismus spoléhající se na tento pochybný výzkum údajně vysvětluje, jaké jsou motivy lidského chování. Co tomuto oboru však chybí je jakýkoli druh praktických a prospěšných výsledků pro člověka. Protože behaviorismus a všechny psychologické pseudozávěry popírající duši ponižují složitou podstatu lidské zkušenosti jen na chování založené na podnětu a reakci.

B.F. Skinner

John B. Watson

Watson provádí experiment na kojenci

NARUŠOVÁNÍ SOUKROMÍ

Slídivé dotazníky

Bývalá učitelka Ellen Makkaiová v roce 2002 varovala, že studenti jsou tázáni na bizarní a urážlivé otázky a že anonymita není vždy zaručena.⁹²

„Informační letáky a formuláře pro udělení souhlasu jsou tak nejasné, že nikoho ani nenapadne, co se děje,“ prohlásila Carole Nunnová, jejíž stížnost dala v New Jersey vzniknout legislativě, která požaduje, aby veřejné školy před použitím anket dotazujících se studentů na osobní informace získaly písemný souhlas rodičů.⁹³

Následuje malý příklad používaných typů slídivých a behaviorálně-manipulačních dotazníků:

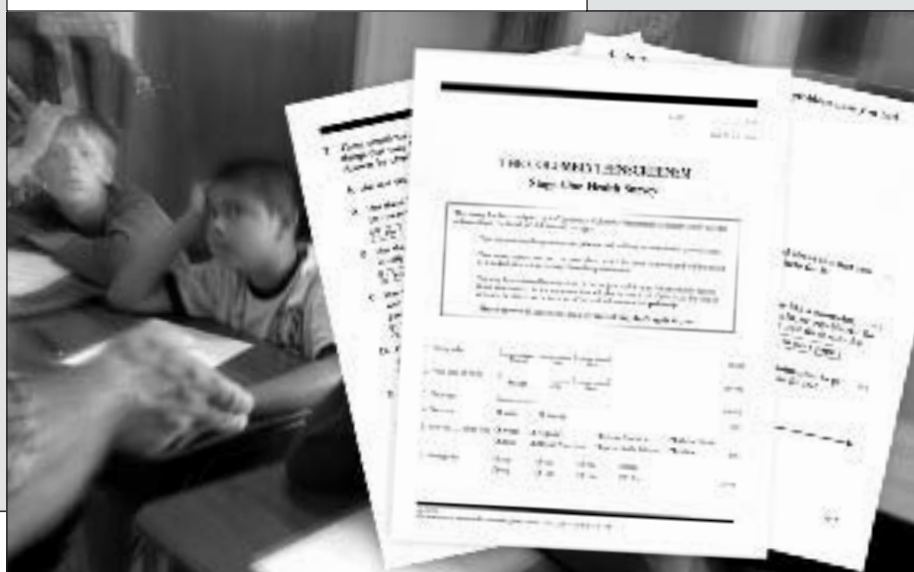
■ „Průzkum pro zvýšení úrovně zdraví“: Desetiletí studenti na jedné základní škole v Montaně dostali osobní a ponižující otázky, jako například: „Jak podle tebe mají tví rodiče ochlupené intimní části?, Jak tlustí podle tebe tvoji rodiče jsou?“, pro chlapce – „Nakresli kruh, který ukazuje velikost tvého penisu“. Pro děvčata – „Nakresli kruh, který ukazuje velikost tvých prsou“. Jedna dívka začala být otázkami rozrušená, zahánbená a ponižená a její známky se následně rapidně zhoršily.⁹⁴

■ „Znáš sám sebe?“: Během hodin pokročilé angličtiny se po studentech žádá, aby jako součást svého životopisu vyplnili dotazník. Dvě otázky zní: „Znáš sám sebe?“ a „Řekni nám věc, která tě nejvíc zahánbuje, nebo největší tajemství, kvůli kterému se na tebe už nebudeme dívat stejně jako dřív.“ U první otázky se po

studentech chce, aby odpověděli formou deníku, který učitel oznámkuje, a aby o svých odpovědích veřejně diskutovali se třídou. U druhé otázky, když studenti odpoví „bez komentáře“, učitel jim připomíná, že jsou známkováni za účast. Studenti jsou také žádáni, aby diskutovali o problému či tajemství se třídou, takže ostatní studenti mohou dát k dispozici svoje zkušenosti nebo řešení.⁹⁵

■ Hodiny dějepisu: V roce 2004 při hodinách pokročilého dějepisu museli studenti vyplnit anketu o 195 otázkách týkajících se sebeucty, vnímání sama sebe, zájmů a „rizikových“ chování – 20 % ankety se týkalo rodičů a rodiny. Do otázek patřilo: • náboženská příslušnost každého rodiče/nevlastního rodiče (včetně vyznání) • rodinný stav rodičů; věk studenta, když se rozvedli, pokud k tomu došlo • doba trvání manželství • roční příjem každého z členů rodiny • náklady na bydlení (nebo měsíční nájem) • zda otec hovoří doma „pozitivně“ o své práci • zda má student „pozitivní pocity“ vůči různým členům rodiny • množství času stráveného doma u rozvedeného nebo odloučeného rodiče • zda jsou vztahy mezi rodiči „šťastné

Desetiletí studenti na jedné základní škole v Montaně dostali osobní a ponižující otázky, jako například: „Jak podle tebe mají tví rodiče ochlupené intimní části? Jak tlustí podle tebe tvoji rodiče jsou?“

a naplňující“ • zda jsou vztahy mezi rodiči a dítětem „šťastné a naplňující“ • zda rodiče dítěti v rodině dávají pocit, že je „mimořádné.“⁹⁶

■ **„Jaký jsem? Prověřte se.“** je průzkum předkládaný 12 až 16letým a zahrnuje 55 osobních otázek na užívání alkoholu a nezákonných drog, na sexuální chování a na ilegální, antisociální a zahanbující chování. Po studentech se požaduje, aby průzkum podstoupili a poskytli svá jména (čímž přijdou o právo na anonymitu), za což obdrží body do školního hodnocení.⁹⁷

■ **„Překročení hranice“:** V rámci programu „Den výzvy“ se studenti přesunou na jednu stranu místnosti rozpuštěné bílou čarou. Studentům se řekne, aby čáru překročili, „pokud mají blond vlasy..., modré oči [nebo]... jsou jedináčci“, „pokud si z nich dělali legraci kvůli tomu, že jsou tlustí“ nebo „jim bylo řečeno, aby se přestali chovat jako baba nebo aby se vzmužili“, „pokud jste vy nebo někdo z vaší rodiny byl někdy znásilněn nebo sexuálně obtěžován“, „pokud vás někdy udeřil někdo, kdo řekl: ‚mám tě rád‘“, „pokud jste někdy vy nebo někdo ve vaší rodině bojovali se závislostí na předepisovaných lécích nebo nezákonných drogách“, „pokud je někdo ve vaší rodině alkoholik“, „pokud jste se někdy doma necítili v bezpečí“ nebo „pokud jste někdy vážně přemýšleli nebo někdo, o koho jste se starali, někdy vážně přemýšlel o sebevraždě nebo se o ni pokusil...“⁹⁸

■ Jeden z rodičů uvedl: „Moje dítě se zúčastnilo ‚Dne výzvy‘... Bylo to jako katastrofa, děti brečely, dospělí slídili a děti cítili, že je nutí ‚říct všechno‘.“⁹⁹ V dubnu 2002 uvedl úvodník v novinách *Seattle Times*: „Emocionální intenzita těchto workshopů je problematická. Školy by neměly napomáhat při uvádění dětí do situace, kdy dospělí způsobí jejich emocionální zhroucení a údajně je předělávají na lepší lidi.“¹⁰⁰

■ Jedna anketa v Iowě se ptala studentů: „Kdybys mohl zničit celou rasu, udělal bys to? Která by to byla?“¹⁰¹

■ V jiném průzkumu je uveden seznam ulic, na nichž se prodávají ilegální drogy, a studenti jsou tázáni, které z látek již vyzkoušeli.¹⁰²

■ Steven H. Aden, hlavní právní poradce Rutherfordova institutu, hovoří důrazně: „Je hrubě urážlivé, že děti mohou dostávat takové explicitní a privátní otázky bez souhlasu rodičů... Cizím lidem na ulici bychom nedovolili se dětí na takové věci ptát, tak proč bychom měli být shovívavější jen proto, že jsou ve škole.“¹⁰³

■ Ellen Makkaiová nejlépe shrnuje, co by se s touto věcí mělo udělat: „Když jsem před 30 lety vyučovala, suverénnost rodiny byla respektována kromě výjimečně kritických situací. Studenti se soustředili na školní předměty, atletiku a umění. Dnešní učitelé se musí přeorientovat zpět na původní pedagogický mandát. A hodit přes palubu mrzké školní průzkumy, které nejsou nic víc než sociologická ‚osobní prohlídka‘.“¹⁰⁴

DŮLEŽITÁ FAKTA

1 Psychiatrické léky a programy jsou spojovány se vzrůstem dětského násilí. Po rozšíření psychiatrických dětských programů založených na léčích a po rozšíření psychologických školních osnov následovala také strmě rostoucí míra počtu sebevražd.

2 Úřady ve Velké Británii, USA, Kanadě, Austrálii a několika evropských zemích varovaly lékaře, aby nepředepisovali některá antidepresiva dětem mladším 18 let kvůli zvýšenému riziku sebevraždy.

3 „Výchova k umírání“, která se v mnoha zemích používá od 70. let, po studentech požaduje, aby diskutovali o sebevraždě, sepisovali svoje závěti a epitafy. Střelci ze střední školy Columbine se účastnili „výchovy k umírání“, kde byli požádáni, aby si „představili vlastní smrt“. Krátce nato spáchali vražedný masakr.

4 Výzkumná analytička Diane Aldenová uvedla: „Měli jsme tu roky plné poradenství, terapie, léků a citlivě ohleduplných neteoretických předmětů – a výsledkem jsou hloupé děti, které se cítí dobře, když jsou hloupé a násilnické“.

Eric Harris a jeho kamarád Dylan Klebold (uprostřed) přišli v době, kdy užívali psychiatrický lék známý vyvoláváním „mánie“ a násilnických sklonů, do školy a začali střílet (nahore). Když skončili, bylo 12 studentů a učitel mrtvů. Pak zabili sebe.

KAPITOLA TŘI

Vytváření dětského násilí

V roce 1967 – rok po vypuštění programů „ujasnění hodnot“ do škol – byla zformována psychiatrická výzkumná studijní skupina, aby se zvážila „možnost rozšíření kvality lidského života pomocí chemických látek a podrobně prozkoumaly účinky těchto látek, když se předepíše nepsychotickému a pravděpodobně nikoli neurotickému pacientovi“.

Výsledná publikace vydaná v roce 1971, „Psychotropní léky v roce 2000, použití u normálních lidí“, uvedla, že „...farmaceutický průmysl inicioval velkou snahu při hledání nových chemických látek, které by mohly mít [psychotropní] vlastnosti“. ¹⁰⁵ Konečným výsledkem tohoto výzkumu byla „pilulková kultura s výběrem léků pro všechny věkové kategorie“, včetně „expanderů mysli“ pro mládež...“ ¹⁰⁶

Zmíněná publikace také předpověděla možnost léků „vyvíjených a používaných způsoby, které nejsou pro lidstvo prospěšné“. Jak naznačuje následující dědictví plné násilí, tato možnost se stala tvrdou realitou.

■ Sedm z 12 nedávných případů střelby na amerických školách bylo spácháno nezletilými, kteří užívali předepsané psychotropní léky známé vyvoláváním násilnického chování.

■ V únoru 2004, v době, kdy užíval předepsané psychotropní léky, zastřelil 15letý Andreas z Německa svého pěstouna. ¹⁰⁷

■ 17. května 2004 byl 19letý Ryan Furlough z Marylandu usvědčen z vraždy prvního stupně svého spolužáka, kterou spáchal v roce 2003, v době, kdy užíval předepsané antidepresivum.

■ V Japonsku ubodali v červnu 1999 dva chlapci ve věku 15 a 16 let jiného 16letého studenta střední školy, když si vzali sedativum („prášek na spaní“), protože je to, jak uvedli, učinilo „nepřemožitelnými“.

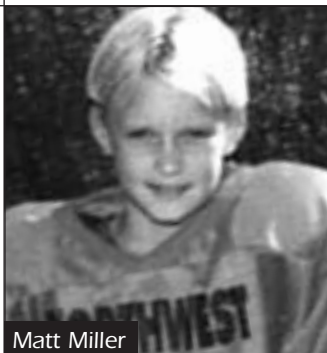
Děti jsou obzvláště citlivé na takové léky, protože jejich organizmus se ještě vyvíjí. Léky mohou vyvolat strašlivé fyzické a duševní vedlejší účinky, například záchvaty nepřátelství, grimasování, manické reakce a záchvaty. Jsou

také potenciálně návykové a jejich vysazení může být mnohem těžší než u ilegálních drog.

Francouzská studie z roku 1996 nazvaná „Sebevražda a psychotropní léky“ došla k závěru, že „pokusy o sebevraždu jsou mnohem častější u pacientů užívajících antidepresiva“. ¹⁰⁸ Jinými slovy sebevražedné impulzy jsou známým vedlejším účinkem psychofarmak pozměňujících způsob myšlení a chování. Není se pak čemu divit, že po rozšíření psychiatrických dětských programů

Psychiatrie a psychologie,
zatímco na jedné straně
vystavuje miliony dětí psy-
chiatrickým lékům s vyvolávajícím
násilím a sebevraždou, na straně
druhé nabízí hodiny „zvládání
hněvu“ a „výchovy k umírání“.

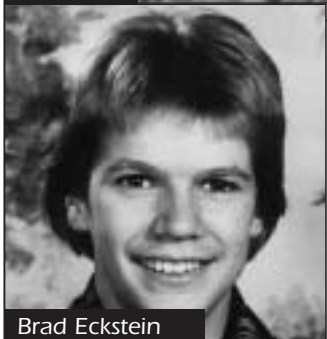
Matt Miller se oběsil v šatně svého pokoje jeden týden po začátku užívání antidepresiva. Desetiletý Raymond Perrone a šestnáctiletý Brad Eckstein se oba oběsili v době, kdy prožívali muka po vysazení Ritalinu.

Matt Miller

Raymond Perrone

Brad Eckstein

Sebevražedné impulzy jsou známým vedlejším účinkem psychofarmak pozměňujících způsob myšlení a chování. Není se pak čemu divit, že po rozšíření psychiatrických dětských programů založených na lécích následoval strmý nárůst úrovně počtu sebevražd mladých lidí.

založených na lécích následoval strmý nárůst úrovně počtu sebevražd mladých lidí.

Dětské oběti jsou tragické:

■ V roce 2001 se Matt Miller oběsil v šatně svého pokoje po týdnu užívání antidepresiva. Další chlapec užívající antidepresivum se oběsil na trámu. Zanechal po sobě dopis připíchnutý na oblečení, kde děkoval rodičům za 14 let báječného života.¹⁰⁹

■ V Kanadě si v roce 2003, 25 dní od okamžiku, kdy dostal označení „opozičně vzdorující“, vzal život 14letý chlapec v době, kdy byl na antidepresivu.

■ U tří dalších nezletilých z Kanady bylo objeveno, že spáchali sebevraždu v době, kdy užívali předepsaná antidepresiva.¹¹⁰

V roce 2003 varoval britský Úřad pro kontrolu léčiv lékaře, aby nepředepisovali antidepresiva typu selektivní inhibitor zpětného vychytávání serotoninu (SSRI) lidem mladším 18 let kvůli riziku sebevraždy. Následující rok vydal americký Úřad pro kontrolu potravin a léků (Food and Drug Administration – FDA) podobné varování jako australské, kanadské a evropské úřady.

Poradní shromáždění FDA tuto věc v září 2004 posunulo ještě dále, když doporučilo umístit na obaly SSRI zvláštní viditelné varování zdůrazňující, že léky mohou zapříčinit sebevraždu. Toto varování však nestačí. Děti kvůli těmto a dalším psychofarmakům umírají, zabíjejí druhé nebo propadají závislosti. Jejich budoucnost bude zabezpečena, pouze pokud budou zrušeny nevědecké „duševní poruchy“, jejichž diagnózy

dostávají, a dojde k zá-
kazu nebezpečných
psychiatrických léků.

John L. Whitehead, známý ústavní právník a spisovatel, v roce 2004 varoval: „Smutným faktem je, že naše veřejné školy a rodiče napálil psychiatrický a lékový průmysl.... Jako národ se musíme vymanit

z konceptu odpovědi ve formě léků jakéhokoli druhu. Tím, že jsme se k němu uchýlili, otevřeli jsme brány k manipulaci ze strany bezskrupulózních prodávačů léků, kteří nás budou dopovát nebo drogovat pro zisk. Pokud jako společnost myslíme skutečně vážně, že jsme proti drogám, začneme doma a ve školách.“

Psychologické působení na mysl mladých končící násilím a smrtí

Psychiatrie a psychologie, zatímco na jedné straně vystavuje miliony dětí psychiatrickým lékům vyvolávajícím násilí a sebevraždy, na straně druhé nabízí hodiny „zvládání hněvu“ a „výchovy k umírání“.

„Výchova k umírání, která se v řadě zemí používá od 70. let, požaduje po dětech, aby diskutovaly o sebevraždě, psaly vlastní závěti a epitafy. V USA patřil do jedné hodiny „výchovy k umírání“ (eufemisticky nazvané „kurzy forenzního vzdělávání“) převoz studentů na opuštěný břeh řeky, kde pozorovali napodobeninu dějiště zločinu včetně rozčtvrcené figuríny v kufru auta, odříznuté ruky v potravinovém vaku a zkrvavené pilky.“¹¹¹

Britský článek o zvládání hněvu a poradenských programech pro smutek, které se v několika školách používají pod názvem „projekt zdravého životního stylu“ odhalil, že studenti podstupující toto „poradenství pro smutek“ „kreslili obrázky o životě a smrti nebo psali dopisy o věcech, které by bývali chtěli říct svým blízkým“.¹¹²

Kritikové uvádějí mladíky ze střední školy Columbine v Koloradu, Erica Harrise a Dylana Klebolda, jako ukázkové příklady selhání programů „zvládání hněvu“ a „výchovy k umírání“. Oba chlapci kvůli krádežím aut docházeli na soudem nařízený poradenský program včetně zvládání hněvu. Ve škole se účastnili hodin výchovy k umírání, při níž byli studenti požádáni, aby si představili vlastní smrt. Harris, který také užíval antidepresivum známé vyvoláváním násilí a sebevražděných reakcí, měl následně sen, v němž on a Klebold začali střítet v nákupním středisku. Krátce na to s Kleboldem tento sen vykonali, když 20. dubna 1999 spustili zbraňovou střelbu, zabili 12 studentů a učitele a zranili 23 dalších lidí, než se sami zastřelili.¹¹³

I když se o kurzech zvládání hněvu tvrdí, že učí lidi ovládat svoji agresivitu a vztek, neexistují pro ně

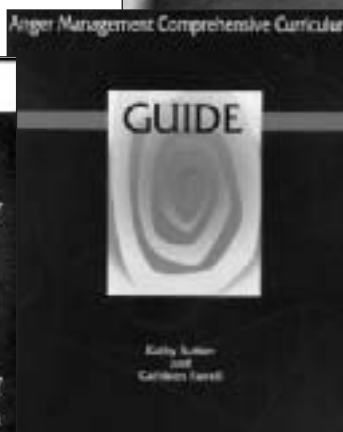
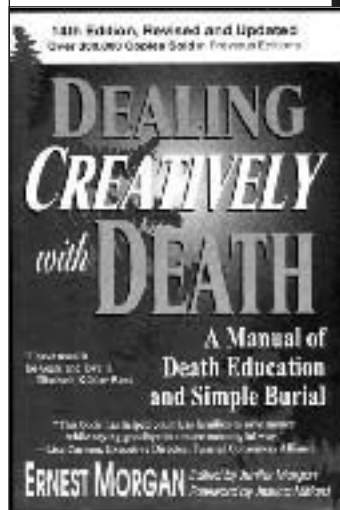
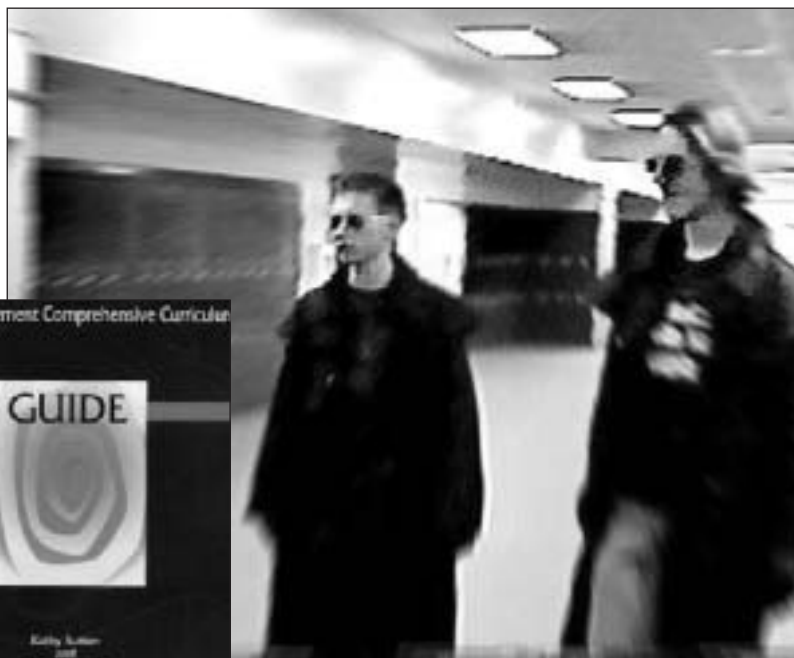
žádné výukové standardy.¹¹⁴ „Existuje tolik přístupů [ke zvládání hněvu], kolik je lidí,“ prohlásil W. Doyle Gentry, klinický psycholog a ředitel Institutu pro život bez hněvu (Institute for Anger Free Living) ve Virginii. „Vytvořila se spousta matoucích a dokonce bizarních metod, které nelze brát vážně. Mám na mysli, že když vás požádají, abyste bušili do matrace tenisovou raketou [abyste vyčerpali svůj hněv], k ničemu vám to nebude.“¹¹⁵ Jeden student „zvládání hněvu“ zbil svého spolužáka tak otřesně, že po šesti dnech byl ještě v nemocnici.¹¹⁶

Výzkumná analytička Diane Aldenová uvedla: „Měli jsme tu roky plné poradenství, terapie, léků a citlivě ohleduplných neteoretických předmětů – a výsledkem jsou hloupé děti, které se cítí dobře, když jsou hloupé a násilnické“.¹¹⁷

Dr. Samuel L. Blumenfeld, mezinárodně proslulý pedagog a spisovatel, varuje: „Něco musí být v nepořádku se vzdělávacím systémem, který požaduje po tolika dětech, aby braly léky jen k tomu, aby mohly chodit do školy.“ „To je krutá a zločinná věc,“ uvedl. Co se týká řešení, varuje: „Nemůžete reformovat vzdělávání bez toho, abyste jej nejdříve oddělili od behaviorální psychologie.“¹¹⁸

ZABIJÁCI

Kritici uvádějí střelce z koloradské školy Columbine, nezletilého Erica Harrise a Dylana Klebolda (vpravo) jako hrůzné příklady selhání „zvládání hněvu“ a „výchovy k umírání“. Harris v době vraždění také užíval psychiatrický lék vyvolávající násilí.

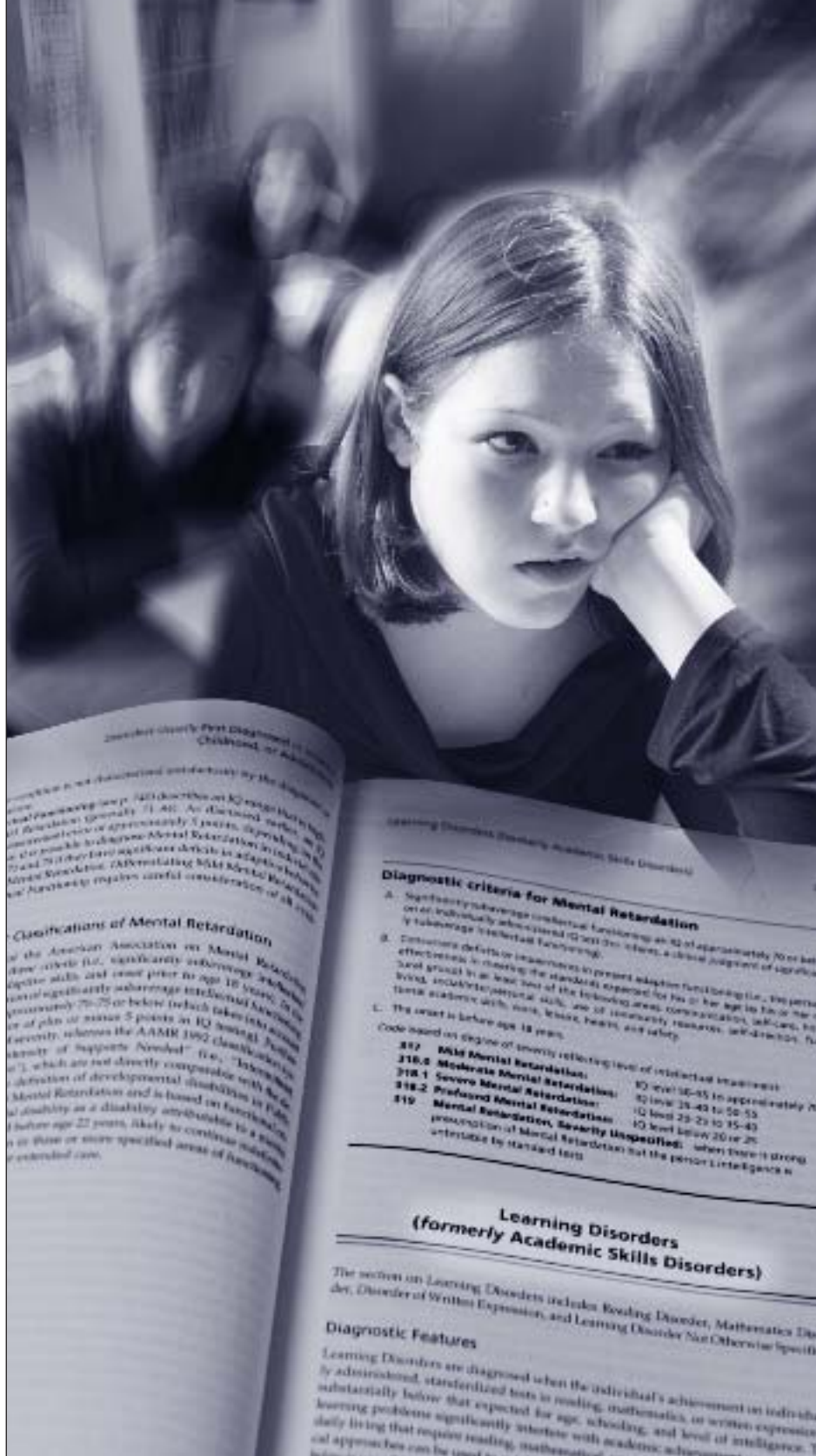
DŮLEŽITÁ FAKTA

1 Označování dětských problémů s výchovou a vzděláváním za „duševní poruchy“ se zakládá na diagnostickém systému, který nemá žádný vědecký základ.

2 Odborníci a profesionálové potvrzují, že neexistuje žádná známá „biologická“ nebo „genetická“ příčina u žádné z psychiatrických diagnóz.

3 Studentské psychiatrické zprávy, které má řada učitelů vyplňovat, jsou sestaveny psychiatry takovým způsobem, že žádný student nemůže v nějakém momentu svého vzdělávání uniknout označení za duševně nemocného. Tyto zprávy mohou vyústit v psychologickou nebo psychiatrickou intervenci do života dítěte a jeho rodiny.

4 Dr. Julian Whitaker říká, že takové zprávy o duševním stavu, které jsou založeny na falešném vědeckém screeningu se používají pro získání přístupu k milionům nových pacientů – našim studentům.

Navzdory masové mediální propagaci toho, že nalézání tzv. „poruch učení“ a jejich „lечение“ je pro studenty prospěšné, nejsou výsledkem léčení zvýšené studijní schopnosti, ale v mnoha zemích peníze v kapsách psychiatrů a psychologů, kteří prodávají nebezpečné drogy jako řešení.

KAPITOLA ČTYŘI

Diagnostické lži, zrádná „péče“

Údajně vědeckým diagnostickým nástrojem, který je podkladem drogování a screeningu dětí na duševní zdraví, je vymyšlená diagnostická soustava *Diagnostický a statistický manuál duševních poruch IV (DSM)* Americké psychiatrické asociace.

V roce 1952 neobsahoval *DSM* žádné kategorie pro kojence či děti, kromě tří „přízpusobovacích reakcí“. Do roku 1980 došlo k téměř 1 000% nárůstu v počtu dětských psychiatrických „poruch“, do toho spadá matematická porucha, aritmetická porucha, porucha výslovnosti a řečová porucha. V roce 1987 byla existence „syndromu hyperaktivity a snížené pozornosti“ (Attention Deficit Hyperactivity Disorder – ADHD) doslova odhlasována členy APA a zahrnuta do *DSM*.

Psychiatrii dnes také předefinovávají chování nezletilých na duševní „nemoci“ pomocí diagnóz, jako je „porucha chování“ a „opozičně vzdorovitá porucha (když se dítě hádá s rodičem či učitelem)“. Barry Glassner, sociolog z Jihokaliifornské univerzity (University of Southern California), uvedl ve své knize *Kultura strachu (The Culture of Fear)* z roku 2002, že *DSM* dělá z dětí dobré kandidáty na uvěznění na psychiatrii, pokud budou dělat pět z následujících věcí: hádat se s dospělými, neplnit přání dospělých, dělat

věci, které obtěžují ostatní, ztrácet trpělivost, snadno se rozzlobí, budou jednat nevraživě, obviňovat ostatní za své chyby, budou vzteklé a odmítavé nebo budou nadávat.¹¹⁹

O dva roky později se seznam symptomů rozšířil na prakticky každou emoci nebo myslitelné chování.

Učitelé dnes mají za pomoci formulářů založených na *DSM* vyplňovat nejrůznější zprávy o psychiatrickém a psychologickém chování studentů.

■ „Formulář učitelského hlášení pro děti ve věku

6–18 let“ hodnotí u každého dítěte 112 druhů chování. Na formuláři se uvádí jméno dítěte. Do seznamu symptomů údajných duševních poruch patří: „nedokončuje věci, které začal/a“, „vzdoruje, odmlouvá učitelům“, „vychloubá se, chvástá se“, „nevydrží v klidu sedět, nepokojný/á nebo hyperaktivní“, „zmatený/á nebo jakoby zamlžený/á“,

„neposedný/á“, „zasněný/á nebo ztrácí myšlenky“, „neposlušný/á ve škole“, „porušuje školní pravidla“, „příliš dodržuje pravidla“, „snadno žárlivý“, „stýká se s ostatními, kteří mají problémy“, „kouše si nehty“, „štourá se v nose, drbe si kůži nebo jiné části těla“, „má potíže se učit“, „špatně vypracovává úkoly“, „rezervovaný/á, nechává si věci pro sebe“, „předvádí se nebo šaškuje“, „problém s řečí“, „tupě zírání“, „nevykonává přidělené úkoly“, „příliš mluví“ a „nedosahuje výkonu, nepracuje v rozsahu plného potenciálu“.

Hodnotící škála *rušivých poruch chování* obsahuje 61 otázek, z nichž 39 je vzato přímo z *DSM*. Očekává se učitelovo hodnocení. „Dítě lze označit za ‚duševně nemocné‘ kvůli typicky dětskému chování.“

– Beverly Eakmanová

■ Formulář „Učitelské hodnocení problémů“, na kterém se také uvádí jméno dítěte, údajně hodnotí vztahy dítěte s ostatními dětmi, učitelem, jeho studijní pokrok, sebeúctu a jaký má vliv na třídu. Očekává se, že učitel provede hodnocení v rozsahu od žádný problém až po extrémní problém.

■ Hodnotící škála rušivých poruch chování (Disruptive Behaviors Disorders Rating Scale – DBD) obsahuje 61 otázek, z nichž 39 je vzato přímo z DSM.

Opět se očekává učitelovo hodnocení. „Dítě lze označit za ‚duševně nemocné‘ kvůli typicky dětskému chování,“ varovala Beverly Eakmanová. „Co je ještě větším problémem,“ pokračuje, „je fakt, že pokud dítě dostane značku duševních problémů nebo emocionálního postižení, jeho rodinu lze také pokládat

Skutečnost, že neexistuje žádné dítě, které by někdy nebylo možné označit za duševně nemocné, naznačuje používání uvedených hodnocení, že tento proces není ničím více než nástrojem pro nábor dětských pacientů. Jakmile dítě dostane nálepku, pokládá se automaticky za nositele chronické psychiatrické poruchy.

za ‚dysfunkční‘. Něco tak prostého jako ‚dočasné opoždění ve vývoji‘ nebo úmrtí v rodině může vést k označení z DSM, které spouští to, čemu se v některých státech říká ‚zvláštní plán péče pro rodinu‘. Tento plán v podstatě škole dovoluje míchat se do rodinných záležitostí.“¹²⁰

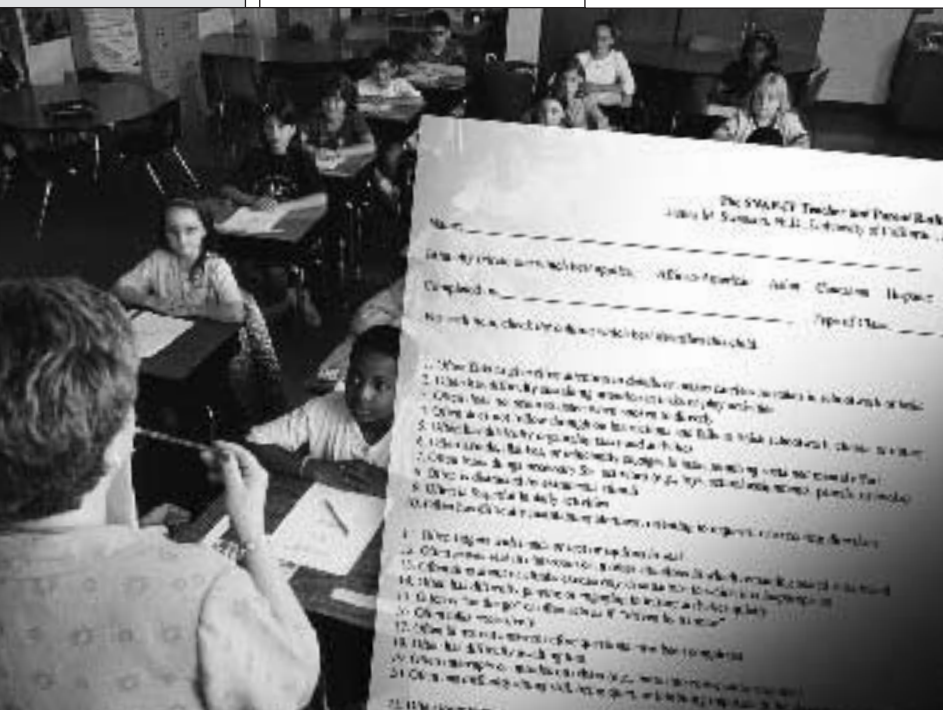
Uvědomíme-li si, že neexistuje žádné dítě, které by někdy nebylo možné označit za duševně nemocné, naznačuje používání uvedených hodnocení, že tento

proces není ničím více než nástrojem pro nábor dětských pacientů. Jakmile dítě dostane nálepku, pokládá se automaticky za nositele chronické psychiatrické poruchy – jinak řečeno nábor pacienta je doživotní.

Poslední věcí, na které by se DSM zakládal, je lékařská věda. Také se věnuje pouze kategorizaci symptomů, nikoli ověřitelných pato-

logických stavů. Dr. Edward Drummond, lékařský ředitel centra pro duševní zdraví Seacoast v Portsmouthu, New Hampshire, ve své knize *Úplný průvodce psychiatrickými léky (The Complete Guide to Psychiatric Drugs)* z roku 2000 uvedl: „Zprv, u žádné psychiatrické poruchy nebyla prokázána žádná biologická etiologie [příčina]... navzdory desetiletím výzkumu... Takže neakceptujte mýtus, že jsme schopni udělat ‚přesnou diagnózu‘.“¹²¹

■ Profesor Szasz v roce 2002 uvedl: „Neexistují žádné krevní nebo jiné biologické testy, které by byly schopné potvrdit nebo vyvrátit přítomnost duševní nemoci, jako je tomu u většiny tělesných onemocnění. Kdyby se takový test vyvinul (pro něco, co se předtím považovalo za psychiatrickou nemoc), potom by příslušný stav přestal být duševní nemocí a namísto toho by byl překlasiřikován jako symptom tělesného onemocnění.“

Po učitelích se požaduje, aby prováděli hodnocení svých studentů nikoli z hlediska studijních výsledků, nýbrž podle kontrolního seznamu chování, který svévolně děti označuje za hyperaktivní – a tak z nich činí subjekty pro psychiatrický zásah do jejich života.

DĚTSKÁ ÚMRTÍ

Vysoká cena

■ Dr. Fred Baughman jr., pediatrický neurolog, říká: „Biologická psychiatrie‘ ještě musí dokázat každý psychiatrický stav/diagnózu jako abnormalitu/nemoc nebo jako něco ‚neurologického‘, ‚biologického‘, ‚chemicky nevyváženého‘ nebo ‚genetického‘. Při neexistenci jakékoli abnormality u ‚ADHD dítěte‘ není tato pseudolékařská nálepka ničím jiným než stigmatem a neodůvodněná medikace, která vždy následuje, je fyzickým útokem na pacienta. ‚Léky‘, které se běžně předepisují na ADHD a ‚poruchy učení‘, jsou nebezpečné a návykové látky podobné amfetaminům.“

■ Dr. Julian Whitaker varuje před účinkem zvýšení povinného screeningu dětí za pomoci DSM. Odvolává se na Komisi nové svobody pro duševní zdraví a říká, že její „zpráva dále uvádí, že ‚rozsah, závažnost a dalekosáhlé následky činí nevyhnutelným, aby náš národ zaujal komplexní systematický přístup ke zlepšení duševního stavu dětí‘. To znamená dávat dětem drogy!“. Nebo jak vystihuje: „52 milionů potenciálních zákazníků“.¹²²

■ Dr. Baughman nám připomíná cenu za takovou věc vyjádřenou v lidských životech: „Následující děti už nejsou hyperaktivní nebo nepozorné – jsou mrtvé. V letech 1994 až 2001 jsem byl požádán o konzultaci, lékařskou či právní, oficiální či neoficiální, v následujících případech, které skončily smrtí:

■ Stephanie, 11 let, byla jí předepsána stimulancia, zemřela na srdeční arytmií.

■ Matthew, 13 let, byla mu předepsána stimulancia, zemřel na kardiomyopatii [nemoc srdečního svalu].

■ Macauley, 7 let, byla mu předepsána stimulancia a tři další psychiatrické léky, došlo u něj k srdeční zástavě.

■ Travis, 13 let, byla mu předepsána stimulancia, trpěl kardiomyopatií.

■ Randy, 9 let, předepsána stimulancia a několik dalších léků, zemřel na zástavu srdce.

■ Cameron, 12 let, předepsána stimulancia, zemřel na hypereozinofilní syndrom [nadměrný nárůst počtu bílých krvinek].

To je vysoká cena za ‚léčbu‘ ‚nemoci‘, která neexistuje,“ řekl.

Ke kontroverznímu a nevědeckému označování dětí poruchami učení dochází na celém světě.

Navzdory tvrzením psychiatrů, kteří tvrdí opak, celosvětové předepisování léků podobných kokainu dětem je na hony vzdálené průkazné vědě.

Neexistují žádné vědecké studie, které by prokázaly platnost teorií popularizovaných masmédií nebo jakýkoli prospěšný účinek zmíněného léčení kromě prospěchu pro psychiatry a psychology, kteří se mladistvých klientů drží co mohou, aby je „léčili“ – ale nikdy nevyléčili.

To, že tyto léky mohou vyvolat u dětí násilnické či dokonce sebevražedné sklony nebo že mohou mít fatální vedlejší účinky, se rodičům nevysvětluje.

Každé ze zde zobrazených dětí je nejen neschopné vést normální život kvůli tzv. „bezpečným a účinným“ lékům, ale z tragických důvodů již nejsou mezi námi. Jsou mrtvé kvůli těmto lékům, které jim údajně byly předepsány, aby jim „pomohly“ dosáhnout lepších výsledků ve škole.

To je vysoká cena za ‚léčbu‘ ‚nemoci‘, která neexistuje.“

Stephanie Hallová

Matthew Smith

Shaina Dunkleová

DŮLEŽITÁ FAKTA

- 1 Rodiče mají ústavou zaručené právo vychovávat své děti bez zásahu psychiatrů do života dítěte.
- 2 Rodiče by měli vědět, že mají právo říci ne psychiatrům nebo psychologům, kteří používají školy k testování nebo hodnocení jejich dítěte, a právo zamítnout dopování svých dětí léky.
- 3 Nediagnostikované a neléčené tělesné stavy se často mylně interpretují jako duševní nebo behaviorální poruchy. Například rtuť, jedy z okolního prostředí a alergie mohou ovlivnit chování a studijní výsledky a mohou vyvolat symptomy podobné syndromu hyperaktivity a snížené pozornosti. Rodiče by měli nechat své děti vyšetřit kompetentním nepsychiatrickým lékařem.
- 4 Pokud se vaše dítě neučí, je pozadu, nelíbí se mu ve škole nebo se zřejmě nemůže soustředit, je potřebný kvalifikovaný doučující.

*Opravdový zájem o schopnosti dětí
a skutečná pomoc při porozumění
významům slov, která se pokoušejí pochopit,
jsou pro jejich budoucnost neocenitelné.*

KAPITOLA PĚT

Zabezpečení budoucnosti

Psychiatri a psychologové se díky tvrzení, že dokonce i normální dětské chování je duševní porucha a že léky jsou řešení, uvedli do pozice autority nad dětmi. Pomocí téměř naprostého převratu v našich školách se dříve silné a efektivní školy změnily na výbušné zkumavky.

Profesor Frank Furedi v roce 2004 prohlásil: „Pokud budou pokračovat současné trendy, brzy se školy budou jen málo odlišovat od ústavů pro duševní zdraví... Když zacházíme s obtížnými zkouškami jako se zkušeností, s níž se děti nemohou vyrovnat, žáci se této zprávy chytí a budou se toho děsit. Když si však přestaneme hrát na doktory a pacienty a budeme se soustředit na rozvoj stability a síly dítěte pomocí kreativní výuky, pak si s tím děti poradí... Schovávání dětí před tlakem a novými zkušenostmi představuje malou víru v jejich potenciál vyvíjet se skrze podstupování nových výzev.“¹²³

Jak také píše Eakmanová: „U většiny lidí dnes existuje podezření, že vzdělávání není ve skutečnosti o gramotnosti, ‚základech‘ nebo dovednosti v čemkoli. Méně dobře je chápáno to, že v této zemi [v Americe], a vůbec po celém industrializovaném světě, existuje něco, co bychom nejlépe popsali jako ‚kartel negramotnosti‘ – zdánlivě zaměřený na šíření ‚duševního zdraví‘. Tento

kartel odvozuje svou moc od těch, kteří mají jistý finanční a politický prospěch z nevědomosti a špatného vzdělávání. Z frustrace, zločinu, nezaměstnanosti a sociálního chaosu, které špatné nebo chybějící vzdělávání způsobuje.“¹²⁴

Podle Rutherfordova institutu „mají rodiče ústavní právo řídit a kontrolovat výchovu svých dětí a zákony nebo akce státu, které bezdůvodně porušují práva rodičů na výchovu a vzdělávání svých dětí podle vlastních hodnot, jsou z hlediska ústavy podezřelé.“¹²⁵

„Především odmítněte podepsat formuláře pro souhlas, pokud vám ze školy přijdou – když [psychiatři] nemohou děti testovat, nemohou jim dávat léky.“

– dr. Julian Whitaker, rada rodičům

Dr. Whitaker nabízí tuto radu: „Lidé, co jsou občas vznětliví, nemohou spát atd., sotva představují někoho s vážným duševním defektem. Občasná mrzutost je normální součástí lidské bytosti... Vzpomeňte si na svoje dětství. Na svoje zážitky. Teď se

zeptejte sami sebe, byli byste na tom dnes lépe, kdybyste 5 či 6 let dětství strávili v nadrogovaném stavu?“

Navíc zde máme radu, kterou dává rodičům: „Především odmítněte podepsat formuláře pro souhlas, pokud vám ze školy přijdou – když nemohou děti testovat, nemohou jim dávat léky.“¹²⁶

Pokud dítě vykazuje problémy s učením nebo chováním, existuje řada věcí, které lze udělat mimo možností založených na lécích a modifikaci chování, které představují páteř dnešních služeb

v oblasti duševního zdraví, poskytovaných ve školách.

Nediagnostikované a neléčené tělesné stavy se často mohou projevovat jako „psychiatrické symptomy“. Anglický výraz „šilený jako kloboučník“, pochází z doby, kdy kloboučníci používali rtuť při výrobě plstěných klobouků. Vdechnuté výpary a náhodné požití vyústilo ve zhoršenou funkci organismu, jejímž důsledkem byla nakonec demence. Tak se v důsledku chronické otravy rtutí z kloboučníků stávali šilenci.¹²⁷

Lékaři zjistili, že otrava rtutí, jedy nacházející se v životním prostředí a alergie mohou ovlivňovat chování a studijní výsledky a mohou způsobit symptomy podobné „ADHD“.¹²⁸

Plyny, čisticí prostředky, parfémy a ostatní chemikálie mohou způsobit, že dítě je „podrážděné, nepozorné, ‚mimo‘, agresivní, depimované nebo hyperaktivní“.¹²⁹ Dr. L. M. J. Pelsse-

Narozdíl od názoru psychiatrie nejsou děti „experimentální zvířátka“. Jsou to lidské bytosti, které mají veškerá práva na ochranu, péči, lásku a možnosti dosáhnout v životě plného potenciálu.

trebný kvalifikovaný doučující.

Na rozdíl od názoru psychiatrie nejsou děti „experimentální zvířátka“. Jsou to lidské bytosti, které mají veškerá práva na ochranu, péči, lásku a možnosti dosáhnout v životě plného potenciálu.

Profesor Szasz říká, že dětští psychologové a psychiatři „okrádají dítě o jeho nejdůležitější majetek, o sebe... Vnucování falešné důvěryhodnosti a předstírané péče dětem... je charakteristická moderní metoda poškozování dětí ve jménu pomoci.“

„Dětská psychologie a dětská psychiatrie se nedají reformovat. Musí se zakázat.“

rová z holandského Centra pro výzkum hyperaktivity a ADHD (OnderzoeksCentrum voor Hyperactiviteit en ADHD) v holandském Middelburgu zjistila, že u 62 % dětí s diagnózou „ADHD“ došlo během tří týdnů k výraznému zlepšení chování následkem změny jídelníčku.¹³⁰ Proto dítě vezměte ke kompetentnímu lékařskému specialistovi na výživu, alergologii a toxikologii, případně na oddělení celostní medicíny a nechte je odpovídajícím způsobem vyšetřit na alergie a jedy.

Studie ukazují, že doučování vede ke zlepšení studijních výsledků. Pokud se vaše dítě neučí, je pozadu, nelíbí se mu ve škole nebo se zřejmě nemůže soustředit, je po-

DOPORUČENÍ

Doporučení

- 1 Máte právo odmítnout souhlas s tím, aby vaše dítě ve škole podstupovalo jakýkoli psychologický nebo psychiatrický dotazník, test nebo ohodnocení. Zajistěte umístění vašeho dítěte do školy, která toto stanovisko podporuje.
- 2 Pokud se vaše dítě stalo obětí psychologického nebo psychiatrického screeningu bez vašeho souhlasu nebo mu byly vnuceny léky či došlo k poškození, vyhledejte právní radu a ověřte si svá práva, zejména vůči původcům dotazníků, a pokud se jedná o psychology či psychiatry, vůči jejich vzdělávacím a sdružujícím organizacím.
- 3 Podpořte legislativní opatření, která děti ochrání před psychiatrickými a psychologickými zásahy a která odstraní destruktivní vliv těchto disciplín ze škol.
- 4 Angažujte se – buďte hlasem svého dítěte. Založte nebo se připojte ke spolku rodičů, který může protestovat proti chybnému nálepkování a dopování dětí psychiatrickými léky a kde se můžete vzájemně podporovat.
- 5 Měla by se zavést zákonná ochrana, která zajistí, že psychiatrům a psychologům bude zakázáno porušovat právo každého člověka na výkon všech občanských, politických, ekonomických, sociálních a kulturních práv, jak určuje Všeobecná deklarace lidských práv, Mezinárodní pakt o občanských a politických právech a další relevantní nástroje.
- 6 Psychiatrie a psychologie musí být rozhodně odstraněny ze všech vzdělávacích systémů a jejich donucovací a nefunkční metody by neměly nikdy být financovány ze státních prostředků.

Mezinárodní občanská komise za lidská práva

O bčanská komise za lidská práva (CCHR) byla založena v roce 1969 Scientologickou církví za účelem vyšetřování a odhalování porušování lidských práv psychiatrů a za účelem očistění oblasti duševního léčení. Dnes má více než 130 poboček v 31 zemích. Její výbor se skládá z poradců, kteří se nazývají zmocněnci, mezi něž patří lékaři, právníci, pedagogové, umělci, podnikatelé a obhájci občanských a lidských práv.

I když CCHR neposkytuje lékařské ani právní poradenství, úzce spolupracuje s lékaři a podporuje uplatňování medicíny. Klíčovou věcí, na kterou se zaměřuje, je psychiatrické podvodné používání subjektivních „diagnóz“ postrádajících náležité vědecké nebo lékařské opodstatnění. Psychiatrie na základě těchto lživých diagnóz obhajuje a předepisuje život poškozuující léčebné postupy, mezi nimi používání psychotropních léků, které zakrývají skryté potíže pacienta a brání mu v jeho uzdravení.

Její práce je v souladu s Všeobecnou deklarací

lidských práv OSN, zejména následujícími ustanoveními, která psychiatři denně porušují:

Článek 3: „Každý má právo na život, svobodu a osobní bezpečnost.“

Článek 5: „Nikdo nesmí být mučen nebo podrobován krutému, nelidskému nebo ponižujícímu zacházení nebo trestu.“

Článek 7: „Všichni jsou si před zákonem rovni a mají právo na stejnou zákonnou ochranu bez jakéhokoli rozdílu.“

Skrze lživé diagnózy psychiatrů, stigmatizující označení, zákony umožňující snadné omezení či zbavení osobní svobody, brutální odosobňující „léčbu“ jsou poškozováni tisíce lidí a jsou jim odírána jejich nezcizitelná lidská práva.

CCHR se zasloužila o stovky reforem tím, že vypovídala při legislativních jednáních a prováděla veřejná slyšení o psychiatrickém zneužívání, jakož i spoluprací s médii, s orgány činnými v trestním řízení a veřejnými činiteli po celém světě.

POSLÁNÍ CCHR

OBČANSKÁ KOMISE ZA LIDSKÁ PRÁVA

Občanská komise za lidská práva vyšetřuje a odhaluje psychiatrická porušování lidských práv. Bok po boku spolupracuje s podobně smýšlejícími skupinami a jednotlivci, kteří sdílí společný cíl: očistění oblasti duševního zdraví. A bude v tom pokračovat, dokud nebudou zastaveny všechny zneužívající a donucovací praktiky psychiatrie a všem lidem nebudou navrácena jejich lidská práva a důstojnost.

Chris Brightmore

[bývalý vedoucí oddělení kriminalistiky, Metropolitní policie, Velká Británie]

„Od momentu, kdy jsem se poprvé dostal do kontaktu s CCHR, jsem začal mít k této organizaci velký respekt, zejména k její práci na ochraně dětí před označováním pochybnými duševními poruchami, aby bylo možné jim předepisovat nebezpečné psychotropní léky. Moje spojení s CCHR mě také upozornilo na roli zlovolné psychiatrie ve společenském úpadku a hroucení rodinných hodnot.“

Dr. Julian Whitaker

[ředitel Whitaker Wellness Institute, autor publikace *Zdraví a léčení (Health & Healing)*]

„CCHR je velkou podporou pro rodiče a děti, kteří byli *ohavně zneužiti* psychiatry a psychology a jinými profesionály z oblasti

duševního zdraví. Nadměrné podávání léků, označování, chybné diagnózy, absence vědeckých norem - všechny tyto věci, kterých si všimlo jen málo lidí, CCHR dříve či později odhalila. CCHR úspěšně čelí drtícímu účinku psychiatrické profese a dosahuje jeho omezení.“

ThDr. Bob Simons

[prezident americké Národní asociace křesťanských pedagogů (National Association of Christian Educators)]

„Jsme CCHR hluboce vděční nejen za vedení boje za zastavení zločinného psychiatrického zneužívání školáků, ale také za to, že slouží jako katalyzátor všech náboženských, rodičovských a lékařských organizací a skupin při boji proti tomuto zneužívání. Bez působivého výzkumu a kreditu CCHR by tyto skupiny nemohly být zdaleka tak efektivní.“

Další informace u:

CCHR International (Mezinárodní občanská komise za lidská práva)
6616 Sunset Blvd.

Los Angeles, California 90028, USA

Telefon: (323) 467-4242 • (800) 869-2247 • Fax: (323) 467-3720

www.cchr.org • e-mail: humanrights@cchr.org

Nebo kontaktujte nejbližší pobočku CCHR.

CCHR INTERNATIONAL

Zmocněnci a poradní výbor

Zmocněnci jednají s oficiálním pověřením CCHR a pomáhají CCHR při dosahování reformy v oblasti duševního zdraví a zajišťování práv duševně nemocných.

Mezinárodní prezident

Jan Eastgate
Citizens Commission on
Human Rights International
Los Angeles

Národní prezident

Bruce Wiseman
Citizens Commission on
Human Rights United States

Člen výboru Citizens Commission on Human Rights

Isadore M. Chait

Zakládající zmocněnec

Dr. Thomas Szasz,
Professor of Psychiatry Emeritus
at the State University of New
York Health Science Center

Umělci

Jason Beghe
David Campbell
Raven Kane Campbell
Nancy Cartwright
Kate Ceberano
Chick Corea
Bodhi Elfman
Jenna Elfman
Isaac Hayes
Steven David Horwich
Mark Isham
Donna Isham
Jason Lee
Geoff Levin
Gordon Lewis
Juliette Lewis
Marisol Nichols
John Novello

David Pomeranz
Harriet Schock
Michelle Stafford
Cass Warner
Miles Watkins
Kelly Yaegermann

Politika a právo

Tim Bowles, Esq.
Lars Engstrand
Lev Levinson
Jonathan W. Lubell, LL.B.
Lord Duncan McNair
Kendrick Moxon, Esq.

Věda, medicína a zdravotnictví

Giorgio Antonucci, M.D.
Mark Barber, D.D.S.
Shelley Beckmann, Ph.D.
Mary Ann Block, D.O.
Roberto Cestari, M.D.
(also President CCHR Italy)
Lloyd McPhee
Conrad Maulfair, D.O.
Coleen Maulfair
Clinton Ray Miller
Mary Jo Pagel, M.D.
Lawrence Retief, M.D.
Megan Shields, M.D.
William Tutman, Ph.D.
Michael Wisner
Julian Whitaker, M.D.
Sergej Zapuskalov, M.D.

Pedagogika

Gleb Dubov, Ph.D.
Bev Eakman
Nickolai Pavlovsky
Prof. Anatoli Prokopenko

Náboženství

Rev. Doctor Jim Nicholls

Podnikatelé

Lawrence Anthony
Roberto Santos

Kanceláře CCHR

CCHR Česká republika

Občanská komise za
lidská práva
Václavské náměstí 17
110 00 Praha 1, Česká republika
Tel./Fax: 420-224-009-156
E-mail: lidskaprava@cchr.cz

CCHR Australia

Citizens Commission on
Human Rights Australia
P.O. Box 562
Broadway, New South Wales
2007 Australia
Phone: 612-9211-4787
Fax: 612-9211-5543
E-mail: cchr@iprimus.com.au

CCHR Austria

Citizens Commission on
Human Rights Austria
(Bürgerkommission für Men-
schenrechte Österreich)
Postfach 130
A-1072 Wien, Austria
Phone: 43-1-877-02-23
E-mail: info@cchr.at

CCHR Belgium

Citizens Commission on
Human Rights
Postbus 55
2800 Mechelen 2,
Belgium
Phone: 324-777-12494

CCHR Canada

Citizens Commission on
Human Rights Toronto
27 Carlton St., Suite 304
Toronto, Ontario
M5B 1L2 Canada
Phone: 1-416-971-8555
E-mail:
officemanager@on.aibn.com

CCHR Denmark

Citizens Commission on
Human Rights Denmark
(Medborgernes Men-
neskerettighedskommission—
MMK)
Faksingevej 9A
2700 Brønshøj, Denmark
Phone: 45 39 62 9039
E-mail: m.m.k.@inet.uni2.dk

CCHR Finland

Citizens Commission on
Human Rights Finland
Post Box 145
00511 Helsinki, Finland

CCHR France

Citizens Commission on
Human Rights France
(Commission des Citoyens pour
les Droits de l'Homme—CCDH)
BP 76
75561 Paris Cedex 12, France
Phone: 33 1 40 01 0970
Fax: 33 1 40 01 0520
E-mail: ccdh@wanadoo.fr

CCHR Germany

Citizens Commission on
Human Rights Germany—
National Office
(Kommission für Verstöße der
Psychiatrie gegen Menschen-
rechte e.V.—KVPM)
Amalienstraße 49a
80799 München, Germany
Phone: 49 89 273 0354
Fax: 49 89 28 98 6704
E-mail: kvpm@gmx.de

CCHR Greece

Citizens Commission on
Human Rights
65, Panepistimiou Str.
105 64 Athens, Greece

CCHR Holland

Citizens Commission on
Human Rights Holland
Postbus 36000
1020 MA, Amsterdam
Holland
Phone/Fax: 3120-4942510
E-mail: info@ncrm.nl

CCHR Hungary

Citizens Commission on
Human Rights Hungary
Pf. 182
1461 Budapest, Hungary
Phone: 36 1 342 6355
Fax: 36 1 344 4724
E-mail: cchrhun@ahol.org

CCHR Israel

Citizens Commission
on Human Rights Israel
P.O. Box 37020
61369 Tel Aviv, Israel
Phone: 972 3 5660699
Fax: 972 3 5663750
E-mail: cchr_isr@netvision.net.il

CCHR Italy

Citizens Commission
on Human Rights Italy
(Comitato dei Cittadini per i
Diritti Umani—CCDU)
Viale Monza 1
20125 Milano, Italy
E-mail: ccdu_italia@hotmail.com

CCHR Japan

Citizens Commission on
Human Rights Japan
2-11-7-7F Kitaotsuka
Toshima-ku Tokyo
170-0004, Japan
Phone/Fax: 81 3 3576 1741

CCHR Lausanne, Switzerland

Citizens Commission
on Human Rights Lausanne
(Commission des Citoyens pour
les droits de l'Homme—CCDH)
Case postale 5773
1002 Lausanne, Switzerland
Phone: 41 21 646 6226
E-mail: cchrlau@dplanet.ch

CCHR Mexico

Citizens Commission
on Human Rights Mexico
(Comisión de Ciudadanos por
los Derechos Humanos—CCDH)
Tuxpan 68, Colonia Roma
CP 06700, México DF
E-mail:
protegelasaludmental@yahoo.com

CCHR Monterrey, Mexico

Citizens Commission on
Human Rights Monterrey, Mexico
(Comisión de Ciudadanos por los
Derechos Humanos—CCDH)
Avda. Madero 1955 Poniente
Esq. Venustiano Carranza
Edif. Santos, Oficina 735
Monterrey, NL México
Phone: 51 81 83480329
Fax: 51 81 86758689
E-mail: ccdh@axtel.net

CCHR Nepal

P.O. Box 1679
Baneshwor Kathmandu, Nepal
E-mail: nepalcchr@yahoo.com

CCHR New Zealand

Citizens Commission on
Human Rights New Zealand
P.O. Box 5257
Wellesley Street
Auckland 1, New Zealand
Phone/Fax: 649 580 0060
E-mail: cchr@extra.co.nz

CCHR Norway

Citizens Commission on
Human Rights Norway
(Medborgernes
menneskerettighets-kommisjon,
MMK)
Postboks 8902 Youngstorget
0028 Oslo, Norway
E-mail: mmknorge@online.no

CCHR Russia

Citizens Commission on
Human Rights Russia
P.O. Box 35
117588 Moscow, Russia
Phone: 7095 518 1100

CCHR South Africa

Citizens Commission on
Human Rights South Africa
P.O. Box 710
Johannesburg 2000
Republic of South Africa
Phone: 27 11 622 2908

CCHR Spain

Citizens Commission on
Human Rights Spain
(Comisión de Ciudadanos por los
Derechos Humanos—CCDH)
Apdo. de Correos 18054
28080 Madrid, Spain

CCHR Sweden

Citizens Commission on
Human Rights Sweden
(Kommittén för Mänskliga Rät-
tigheter—KMR)
Box 2
124 21 Stockholm, Sweden
Phone/Fax: 46 8 83 8518
E-mail: info.kmr@telia.com

CCHR Taiwan

Citizens Commission on
Human Rights
Taichung P.O. Box 36-127
Taiwan, R.O.C.
E-mail: roysu01@hotmail.com

CCHR Ticino, Switzerland

Citizens Commission on
Human Rights Ticino
(Comitato dei cittadini per
i diritti dell'uomo)
Casella postale 613
6512 Giubiasco, Switzerland
E-mail: ccdu@ticino.com

CCHR United Kingdom

Citizens Commission on
Human Rights United Kingdom
P.O. Box 188
East Grinstead, West Sussex
RH19 4RB, United Kingdom
Phone: 44 1342 31 3926
Fax: 44 1342 32 5559
E-mail: humanrights@cchr.org

CCHR Zurich, Switzerland

Citizens Commission on
Human Rights Switzerland
Sektion Zürich
Postfach 1207
8026 Zürich, Switzerland
Phone: 41 1 242 7790
E-mail: info@cchr.ch

1. Aldous Huxley, *Brave New World* (Granada Publishing Ltd., 1977; first published in Great Britain by Chatto and Windus Ltd., 1932), p. 13.
2. Wayne O. Evans & Nathan S. Kline (editors), *Psychotropic Drugs in the Year 2000, Use by Normal Humans*, (Charles C. Thomas, Publisher, Illinois, U.S.A., 1971), p. 81.
3. *Ibid.*, p. xiii and xviii.
4. *Ibid.*
5. "Achieving the Promise: Transforming Mental Health Care in America," *The President's New Freedom Commission on Mental Health Report*, 22 July 2003, pp. 57–58.
6. John Fitzgerald, "SD2 accused of degrading 5th-grade girl," *billingsgazette.com*, 4 May 2004; Ana Bolling, "Challenge Day," *Whole Earth*, Spring 2003.
7. "A Newsletter of the Columbia Teenscreen(tm) Program," *The TeenScreen News*, Volume 1, Issue 2, Apr. 2002; *The TeenScreen News*, Newsletter Issues: Sep. 2002, Volume 1, Issue 3; Dec. 2002, Volume 1, Issue 4 and Spring 2004, Volume 3, Issue 1.
8. Vera Sharav, Alliance for Human Research Protection (AHRP), <http://www.ahrp.org>, 11 Aug. 2004.
9. Karen Thomas, "By third grade..." *USA Today*, 14 July 2002; Elizabeth Shogren, "FDA Probes Downsides of Antidepressants..." *Los Angeles Times*, 21 Mar. 2004.
10. "Table 4.18—Arrest rates (per 100,000 inhabitants) for violent crimes," *Sourcebook of Criminal Justice Statistics* 1993, Bureau of Justice Statistics, U.S. Department of Justice, p. 447; "Section One—Juvenile vs. Adult, Age-specific Arrest Rates by Sex, United States—Violent Crime," *Age-Specific Arrest Rates and Race-Specific Arrest Rates for Selected Offenses 1993–2001*, Nov. 2003, Federal Bureau of Investigation, U.S. Department of Justice, p. 43; "Table 4.33—Arrest rates (per 100,000 inhabitants) for drug abuse violations," *Sourcebook of Criminal Justice Statistics* 1993, Bureau of Justice Statistics, U.S. Department of Justice, p. 457; "Section One—Juvenile vs. Adult, Age-specific Arrest Rates by Sex, United States—Drug Abuse Violations," *Age-Specific Arrest Rates and Race-Specific Arrest Rates for Selected Offenses 1993–2001*, Nov. 2003, Federal Bureau of Investigation, U.S. Department of Justice, p. 49.
11. Eli Lehrer, "Crime Without Punishment," *The Weekly Standard*, Vol. 007, Issue 22, 27 May 2002.
12. Thomas A. DeWeese, press statement for American Policy Foundation, 21 June 1995.
13. Beverly K. Eakman, Report on "How to Counter Group Manipulation Tactics," 2001, pp. 2–3, 6.
14. William Kilpatrick, *Why Johnny Can't Tell Right from Wrong* (Simon & Schuster, New York, 1992), p. 80.
15. Bruce Wiseman, *Psychiatry—The Ultimate Betrayal*, (Freedom Publishing, Los Angeles, California, 1995), p. 280–281.
16. B.K. Eakman, *Cloning of the American Mind: Eradicating Morality Through Education* (Huntington House Publishers, Louisiana, 1998) p. 110.
17. Frank Furedi, "Should teachers be therapists? Low self-esteem is increasingly blamed for poor academic results but, says Frank Furedi, there is now too much emphasis on 'feelings,'" *The Daily Telegraph*, (United Kingdom), 21 Jan. 2004.
18. Ellen Makkai, "Schools snoop for scandal," *WorldNetDaily.com*, 26 Jan. 2002.
19. Hans Zeiger, "Failing Public Schools," *Intellectual Conservative Online*, 9 Feb. 2004, Internet address: <http://www.intellectualconservative.com>, accessed: 18 June 2004.
20. *Ibid.*
21. William Kilpatrick, *Why Johnny Can't Tell Right from Wrong*, (Simon & Schuster, New York, 1992), pp. 22, 80; Greg Williams, "Why Are America's Morals Declining?," *The Oregon Observer*, June 1995.
22. *Op. cit.*, Ellen Makkai.
23. John Stossel, "Feel Good About Failure," *ABC 20/20*, 1 Aug. 1999.
24. "On-Site Program Models Anger Management for Youth Program," Internet address: <http://www.schoolmediationcenter.org>.
25. "A Timeline History of Search Institute, 1958–1998, Celebrating 40 Years of Research on Youth," Internet address: <http://www.search-institute.org>.
26. Sergio Salas Flores, "PIEC," *El Norte*, 20 June 2004.
27. "Liability," *TeenScreen* website, Internet address: <http://www.TeenScreen.org>.
28. Jeanne Lenzer, "Bush plans to screen whole US population for mental illness," *British Medical Journal*, 19 June 2004, Vol. 328, p. 1458.
29. Diane Alden, "Self-Esteem Needs Boot Camp," *Education Report*, The Newspaper on Education Rights, Jul. 2001.
30. William Bonville, "Who is Behind OBE?" *Conservative Consensus*, 1996.
31. Toby Burwell, et. al., *Psychiatrists: The Men Behind Hitler*, (Freedom Publishing, Los Angeles, California, 1995), p. 226.
32. Edited by Wolfgang G. Bringham, et. al., *A Pictorial History of Psychology* (Quintessence Publishing Co., Illinois, 1996), p. 316, 319.
33. *Ibid.*, pp. 317–318.
34. Paolo Lionni and Lance J. Klass, *Leipzig Connection* (Portland, Oregon: Heron Books, 1980), p. 35–36.
35. *Ibid.*, p. 8.
36. *Ibid.*, pp. 35–36.
37. *Ibid.*, pp. 31–32.
38. G. Brock Chrisholm, "The Reestablishment of Peacetime Society: The Responsibility of Psychiatry," William Alanson White Memorial lectures, Second Series, first lecture, given on 23 Oct. 1945, *Psychiatry: Journal of Biology and Pathology of Inter-Personal Relations*, 9, No. 1, Feb. 1946, pp. 9 and 11.
39. *Op. cit.*, B.K. Eakman, *Cloning of the American Mind*, p. 165.
40. *Ibid.*, p. 28.
41. Ron Sunseri, OBE: *Understanding the Truth About Education Reform* (Multnomah Books, Oregon, 1994), p. 14.
42. *Op. cit.*, B.K. Eakman, *Cloning of the American Mind*, p. 73.
43. *Ibid.*, p. 412.
44. Karl Binding and Alfred Hoche, *Die Freigabe der Vernichtung lebensunwerten Lebens. Ihr Maß und ihre Form*, (Leipzig, 1920), p. 51.
45. Sol Cohen, "The Mental Hygiene Movement, The Development of Personality and the School: The Medicalization of American Education," *History of Education Quarterly*, Summer 1983, p. 124.
46. *Op. cit.*, B.K. Eakman, *Cloning of the American Mind*, p. 174.
47. *Ibid.*, p. 170.
48. *Ibid.*, p. 173.
49. Michael D'Antonio, "The State Boys Rebellion," Interview on CBS 60 Minutes, 2 May 2004.
50. *Zeitschrift für Kinderforschung*, published by Reiter, Villingen, Hoffmann and Zutt, Vol. 49, Issue 1 (Publishing House J. Springer, Berlin, 1941), p. 14.
51. "Proceedings of the International Conference on Mental Hygiene," *International Congress on Mental Health*, London, 1948, ed. J.C. Flugel, D.Sc. (Columbia University Press, New York, 1949), Vol. 4, 16-21, Aug. 1949, p. 259.
52. "Summaries of Work Group Opinions," *Proceedings of the Midcentury White House Conference on Children and Youth* (Health Publications Institute, Inc., Raleigh, North Carolina, 3-7 Dec. 1950), ed. Edward A. Richards, p. 176, 242.
53. *Die Zeit*, No. 38, 1992.
54. "Achieving the Promise: Transforming Mental Health Care in America," *The President's New Freedom Commission on Mental Health Report*, 22 July 2003, p. 11.
55. Robert N. Proctor, *Racial Hygiene, Medicine Under the Nazis*, (Harvard University Press, 1988), pp. 42–43.
56. B.K. Eakman, *What? Are You Crazy?*, 2004, published in *Chronicles*.
57. *Op. cit.*, Frank Furedi.
58. Interview with Alan Larson, Dec. 1993, on file at CCHR International.
59. *Op. cit.*, B. K. Eakman, *Cloning of the American Mind*, p. vii.
60. *Board of Trustees for the Trust Fund for Public Health Minutes*, 11 Apr. 2003 Report, p. 9.
61. "Columbia University TeenScreen Program 2003 Overview," *TeenScreen.com*, Internet address: <http://www.TeenScreen.org>.
62. The Columbia TeenScreenSM State-One Health Survey, 11 Sept. 2001, p. 9.
63. Robin Nemeroff, Ph. D., and Leslie Kraft, M.S.W., "Help Find Kids At Risk for Depression, Suicide," p. 1; "Voice DISC," Internet address: www.TeenScreen.org.
64. Joseph Glenmullen, M.D., *Prozac Backlash* (Simon & Schuster, New York, 2000), p. 206.
65. Dr. Julian Whitaker, "Mandatory Psychiatric Screening of School-Aged Children," *Dr. Whitaker's Health Update*, 19 Aug. 2004.
66. *Op. cit.*, *The TeenScreen News*.
67. *Ibid.*
68. *Op. cit.*, Joseph Glenmullen, p. 15.
69. "What's Wrong with Mental Health Screening in Public Schools," Minnesota Family Council/Minnesota Family Institute Press Release, May 2001.
70. "Sex Lessons 'Got Too Far'," *BBC News*, 21 Feb. 2003.
71. *Op. cit.*, Robert N. Proctor, p. 183–184.
72. "A-Level Sociology: An Introductory Lesson — The Lifeboat Game," *Sociology Central*, 9 May 1996, Internet address: <http://point.futureeasyspace.com/pcgame.htm>, accessed 17 June 2004.
73. Phyllis Schlafly, "What Caused Columbine," *The Phyllis Schlafly Report*, Vol. 32, No. 11, June 1999.
74. Michael Weber et. al., "Perversion statt Aufklärung," circa 1993, p. 272.
75. Karen Beckerman, "SSSH—Successful, Simple Simulation, Hassle-Free," Academy Curricular Exchange, Columbia Education Center Social Studies.
76. "Legislators Want Focus on Abstinence in Sex Education," *Associated Press State & Local Wire*, 12 Mar. 2003.
77. *Op. cit.*, Aldous Huxley, pp. 15–17.
78. *Ibid.*, pp. 22–24.
79. *Ibid.*, pp. 27–29.
80. *Op. cit.*, Paolo Lionni, p. 9; Harry V. Martin and David Caul, "Mind Control: A Navy School for Assassins," *Napa Sentinel*, 22 Oct. 1991; "A Short History of Psychiatry at Leipzig University," Internet address: <http://www.uni-leipzig.de>.
81. Dr. Tana Dineen, *Manufacturing Victims* (Robert Davies Publishing, Quebec, Canada, 1996), p. 113.
82. Jan Strydom and Susan du Plessis, *The Myth of ADD and Other Learning Disorders* (Huntington House Publishers, Louisiana, 2001), pp. 50–51.
83. John B. Watson, *Behaviorism*, Revised Edition (Norton, New York, 1930); John B. Watson and William McDougall, *The Battle of Behaviorism*, (Kegan Paul, Trench, Trubner & Co., Ltd., London, 1928), title page.
84. Wayne Morris, "The Secret History of Mind Control," International Connection Mind Control Series, CKLN 88.1 FM, Ryerson Polytechnical University, Toronto, Ontario, 15 Sep. 2001.
85. *Ibid.*
86. "B.F. Skinner and Behaviorism," *PageWise, Inc.*, 2001.
87. *Op. cit.*, Wolfgang G. Bringham, et. al., p. 210–211.
88. *Op. cit.*, *PageWise, Inc.*
89. *Op. cit.*, Harry V. Martin and David Caul.
90. *Ibid.*
91. David Hothersall, *History of Psychology* (Temple University Press, Philadelphia, 1984), p. 395.
92. *Op. cit.*, Ellen Makkai.
93. *Ibid.*
94. *Op. cit.*, John Fitzgerald; Statement by M.T. on file at CCHR International.
95. "In-Class Encounter Sessions, Another Reason Why Johnny and Janie Can't Read," *Freedom 21 Santa Cruz*, Internet address: <http://www.freedom21santacruz.net>, accessed 9 July 2004.
96. *Op. cit.*, B. K. Eakman, *What? Are You Crazy?*
97. "2nd Nossy Survey Lawsuit Filed," *Education Report*, *EagleForum.org*, Feb. 2003.
98. Ana Bolling, "Challenge Day," *Whole Earth*, Spring 2003.
99. Letter to the Editor by Sharon Hendrickson, *The Seattle Times*, 18 Apr. 2002.
100. "Schools Shouldn't Endorse Psycho-Fests," *The Seattle Times*, 12 Apr. 2002.
101. *Op. cit.*, Ellen Makkai.
102. *Ibid.*
103. "Religious Freedom News," *NLIJ Online*, Apr. 2000.
104. *Op. cit.*, Ellen Makkai.
105. *Op. cit.*, Wayne O. Evans, and Nathan S. Kline, p. xix.
106. *Ibid.*, p. xx.
107. Sven Loerzer, "Keine Garantie auf Wunder," *Sued-deutsche Zeitung*, 25 Mar. 2004, translation.
108. Abstract from: M. Lejoyeux, F. Rouillon, "Suicide and Psychotropic Drugs," *Encephale*, Dec. 1996, Vol. 22, Spec. No. 4, pp. 40–45.
109. Lauren Neergaard, "Parents push to limit use of antidepressants," *The Washington Times*, 3 Feb. 2004; Jason Cato, "Pittman Tragedy Detailed in Letter," *The Herald*, 3 Feb. 2004.
110. Sharon Kirkey, "Teen suicides revealed in Health Canada report..." *Edmonton Journal*, (Alberta, Canada), 10 June 2004.
111. "The Reincarnation of Death Education," *Education Reporter*, # 194, Mar. 2002.
112. Kate Pallister, "Helping to take the pain away," *UK Newsquest Regional Press*, 9 June 2004.
113. Richard Restak, "The 'Inner Child', the 'True Self' and the Wacky Map of Eupyschia," *The Washington Times*, 18 Aug. 2002.
114. *All Things Considered*, National Public Radio (NPR), 28 Oct. 2003; "Help for hotheads," *Los Angeles Times*, 19 Jan. 2004.
115. *Op. cit.*, Diane Alden; *Ibid.*, "Help for hotheads."
116. Tamer Lewin, "Class Time and Not Jail Times for Anger, but Does It Work?" *The New York Times*, 1 July 2001.
117. *Op. cit.*, Diane Alden.
118. Dr. Samuel L. Blumenfeld, "Liberal Senators Block Child Medication Safety Act of 2003," 25 Nov. 2003.
119. Paul Campos, "Our Modern Day Witch Hunts," *San Diego Union-Tribune*, 4 Jul. 2003.
120. *Op. cit.*, B.K. Eakman, *Cloning of the American Mind*, pp. 98–100.
121. Edward Drummond, M.D., *The Complete Guide to Psychiatric Drugs* (John Wiley & Sons, Inc., New York, 2000), pp. 15–16.
122. *Op. cit.*, Dr. Julian Whitaker.
123. Frank Furedi, "Leader — As Concern is Raised over Formal Lessons for Five-Year-Olds; Even Our Youngest Pupils Can Cope with a Challenge," *The Express*, 20 May 2004.
124. *Op. cit.*, B. K. Eakman, p. 16.
125. "Parents Rights," Rutherford Institute website, accessed 2004.
126. *Op. cit.*, Dr. Julian Whitaker.
127. *Op. cit.*, Wayne O. Evans and Nathan S. Kline.
128. Marla Cones, "Cause for Alarm over Chemicals," *Los Angeles Times*, 20 Apr. 2003.
129. Becky Gillette, "Breaking The Diet-ADD Link," *E Magazine*, 5 Mar. 2003.
130. "Controlling the diagnosis and treatment of hyperactive children in Europe," Parliamentary Assembly Council of Europe Preliminary Draft Report, Mar. 2002, point 19.

Občanská komise za lidská práva

ZVYŠOVÁNÍ VEŘEJNÉ INFORMOVANOSTI

Vzdělávání a informování je nepostradatelnou součástí jakékoli iniciativy usilující o řešení společenského úpadku. CCHR bere tuto zodpovědnost velmi vážně. Pomocí šíření internetových stránek CCHR, knih, informačních brožur a dalších publikací se stále více pacientů, rodin, odborníků, zákonodárců a řada dalších lidí dozvídá

REÁLNÁ KRIZE – V oblasti duševního zdraví současnosti
Zpráva a doporučení týkající se absence vědy a výsledků v průmyslu duševního zdraví

OBROVSKÝ PODVOD – Psychiatrický korupční průmysl
Zpráva a doporučení týkající se zločinného monopolu nad duševním zdravím

PSYCHIATRICKÝ PODVOD – Podvracení medicíny
Zpráva a doporučení týkající se destruktivního dopadu psychiatrie na zdravotnictví

PSEUDOVĚDA – Lživé psychiatrické diagnózy
Zpráva a doporučení týkající se nevědeckého podvodu páchaného psychiatrií

SCHIZOFRENIE – Psychiatrická „choroba“ přinášející zisk
Zpráva a doporučení týkající se psychiatrických lží a klamných diagnóz

BRUTÁLNÍ REALITA – Škodlivé psychiatrické „léčby“
Zpráva a doporučení týkající se ničivých praktik – elektrošoků a psychochirurgie

PSYCHIATRICKÉ ZNÁSILNĚNÍ – Útok na ženy a děti
Zpráva a doporučení týkající se častých sexuálních zločinů na pacientech v rámci systému duševního léčení

SMRTÍČÍ OMEZOVÁNÍ – Psychiatrické „terapeutické“ napadání
Zpráva a doporučení týkající se násilného a nebezpečného používání omezovacích prostředků v zařízeních pro duševní zdraví

PSYCHIATRIE – Vytváření světového návyku na drogy
Zpráva a doporučení týkající se dnešní psychiatrii vytvářené drogové krize

REHABILITAČNÍ PODVOD – Psychiatrický „švindl“ s drogami
Zpráva a doporučení týkající se metadonu a dalších ničivých psychiatrických programů „rehabilitace“ drogově závislých

pravdu o psychiatrii a také, že se s psychiatrií dá a mělo by se něco efektivního udělat.

Materiály CCHR – dostupné v 15 jazycích – ukazují škodlivé působení psychiatrie na rasismus, ženy, justice, rehabilitaci drogově závislých, morálku, seniory, náboženství a řadu dalších oblastí. Patří mezi ně následující publikace:

DOPOVÁNÍ DĚTÍ PSYCHIATRICKÝMI LÉKY – Psychiatrie ničí životy
Zpráva a doporučení týkající se podvodných psychiatrických diagnóz a vnucování psychiatrických léků dětem

POŠKOZOVÁNÍ DĚTÍ A MLÁDEŽE – Psychiatrie ničí mysl mladých lidí
Zpráva a doporučení týkající se škodlivých psychiatrických posudků, hodnocení programů ve školách

RUINOVÁNÍ SPOLEČNOSTI – Vnucovaná psychiatrická „péče“
Zpráva a doporučení týkající se fiasku „veřejného duševního zdraví“ a dalších donucovacích psychiatrických programů

POŠKOZOVÁNÍ UMĚLCŮ – Psychiatrie ničí kreativitu
Zpráva a doporučení týkající se psychiatrického útoku na umění

ĎÁBELSKÝ ÚTOK – Psychiatrie versus náboženství
Zpráva a doporučení týkající se psychiatrického podvracení náboženského vyznání a náboženské praxe

OSLABOVÁNÍ SPRAVEDLNOSTI – Psychiatrické poškozování práva
Zpráva a doporučení týkající se psychiatrického podvracení soudů a nápravných systémů

ZNEUŽÍVÁNÍ STARÝCH LIDÍ – Kruté programy duševního zdraví
Zpráva a doporučení týkající se psychiatrického zneužívání seniorů

CHAOS A TEROR – Vyráběný psychiatrií
Zpráva a doporučení týkající se role psychiatrie v mezinárodním terorismu

VYTVÁŘENÍ RASIZMU – Psychiatrická zrada
Zpráva a doporučení týkající se psychiatrického vyvolávání rasových konfliktů a genocidy

OBČANSKÁ KOMISE ZA LIDSKÁ PRÁVA
Mezinárodní organizace pro dohled nad oblastí duševního zdraví

VAROVÁNÍ: Nedoporučuje se přerušit užívání jakýchkoli psychiatrických léků bez doporučení a pomoci od kvalifikovaného nepsychiatrického lékaře.

Vydání této publikace bylo umožněno prostřednictvím grantu od Mezinárodní asociace scientologů.

Jako službu veřejnosti vydala
Citizens Commission on Human Rights

FOTOGRAFIE: 8: Jeff Widener/Corbis Sygma; 10: Bettmann/Corbis; 11: 5 shots from Bettmann/Corbis; 16: Charles Guppton/Corbis; 21: Chuck Savage/Corbis; 26: Bettmann/Corbis; 27: Michael S. Yamashita/Corbis; 28: 3 images from AP Wideworld; 31: AP Wideworld; 36: Corbis; 38: Jose Luis Palaez, Inc./Corbis.

© 2004 CCHR. Všechna práva vyhrazena. CITIZENS COMMISSION ON HUMAN RIGHTS, CCHR a logo CCHR jsou ochranné známky ve vlastnictví Citizens Commission on Human Rights. Vytisknuto v U.S.A. 18905-8 Czech

*Psychologické školní programy
vedly k „masivnímu útoku na rodinu a
práva jednotlivých studentů prostřednictvím
studijních osnov používajících psychologické
programování a experimenty, stejně jako široké
spektrum technik pro modifikaci chování...*

*Tradiční zájmy a práva rodičů byla
pošlapána, protože pedagogové se chytli
tvrzení, že profesionálové vědí lépe než
rodiče, jak vychovávat děti.“*

*– William Bonner,
Rutherfordův institut*